

186. Ozdravitev sleporojenega pred templjem

1 Ko pa smo prišli pred velik prostor pred templjem, smo takoj zagledali mladega berača, starega okoli dvajset let in slepega od rojstva, ki je sedel na kamnu.

2 Ko so ga Moji učenci zagledali, so že vedeli, da bo ta tisti slepo-rojeni, ki sem ga omenil na gori, in zato so Me vprašali: »Gospod in Mojster! Kdo je grešil - on sam ali njegovi starši, da se je rodil slep na svet?« (Jan 9,2)

3 Jaz sem rekel: »Kako lahko vprašate nekaj tako neumnega? Kako bi lahko grešil v materinem telesu in bi se zato za kazen rodil slep?« Toda povem vam: Ni grešil ne on ne njegovi starši, ampak tako je bilo dopuščeno, da bi se lahko po njem pred ljudmi razodela Božja dela. (Jan, 9,3) Kajti Jaz moram zdaj opravljati dela Tistega, ki Me je poslal, dokler je dan (osebna Gospodova navzočnost na Zemlji namreč – dopolnilo Jakoba Lorberja). Prišla bo tudi tista noč, o kateri sem vam že govoril, ko nihče ne bo mogel več delovati. (Jan 9,4) Dokler sem na tem svetu, sem razkrita Luč sveta. (Jan 9,5) Za Menoj bo prišla noč.«

4 Tedaj so se učenci spogledali in rekli: »Kaj koristi ljudem trenutni duhovni dan, ko pa bo po Njegovi vrnitvi domov noč še mračnejša, kakor je zdaj?«

5 Jaz sem rekel: »Mar Jaz hočem, da bo potem noč? O ne, toda to bo želela človeška nedejavnost, in volja ljudi mora ostati svobodna, četudi bi človek z njo postal desetkratni hudič; kajti brez svobodne volje človek ni več človek, nič drugega ni kakor stroj - to sem vam že pogosto jasno pokazal.«

6 K temu ni nihče nič pripomnil, saj so opazili, da mislim resno.

7 Ko sem to povedal učencem, sem se sklonil k tlom, vzel nekaj ilovice, pljunil nanjo in iz nje naredil blato ter z njim pomazal oči slepcu.

8 Nato sem (Jaz) rekel slepemu: »Pojdi k vodnjaku Siloi (to pomeni, da sem ga napotil tja, kamor ga je njegov vodnik potem peljal) in se umij!«

9 Odšel je tja, se umil in ko se je vrnil, je videl. (Jan 9, 7)

10 Njegovi sosedje in tisti, ki so prej videli, da je slepi beračil, so rekli: »Ali ni to tisti slepec, ki je prej sedel na kamnu in beračil?« (Jan 9,8)

11 Tedaj so nekateri rekli: »Da, da, on je tisti!«

12 Drugi pa so rekli: »Ta se je rodil slep, nikoli pa se še ni slišalo, da bi takšen spregledal! Toda slepemu je povsem podoben.«

13 Nekdanji slepec je nazadnje sam spregovoril: »Kaj ugibate o meni? Jaz sem tisti, ki je bil prej slep in zdaj vidim!« (Jan 9,9)

14 Potem so ga tisti, ki so bili okrog njega, vprašali: »Kako so se ti torej oči odprle in vidiš? Kdo ti je to storil?«

15 In on jim je dejal: »Človek, ki mi je na samem rekel, da mu je ime Jezus (srednik, zveličar), je naredil blato, mi z njim pomazal oči in mi potem naročil, naj grem do vodnjaka Siloi in si tam umijem oči. Šel sem tja, si umil oči in spregledal.« (Jan 9,11)

16 Nato so ga oni še naprej spraševali: »Kje pa je tisti Jezus?«

17 On je rekel: »Nenavadno je, da me to sprašujete prav vi! Vi ste videli, ko mi je oči premazal z blatom, in ga niste opazili - kako naj bi ga torej opazil jaz, slepec? Ker mi kaj takega ni bilo mogoče, tudi zdaj ne morem vedeti, kje je tisti, čeprav bi tudi sam želel vedeti, kje je in kakšen je, da bi se mu kar najbolj zahvalil.«

18 Ko je mož tako odgovoril sprašujočim, so tisti, ki so bili okoli njega, rekli: »Ah, to je pravi čudež in človek, ki ti je dal vid, mora biti velik prerok! To morajo izvedeti naši vodilni Judje in farizeji, ki trdijo, da v teh časih zaradi poganov tako dolgo ne bo mogel vstati noben prerok, dokler ne bodo Judje spravili vseh poganov iz dežele, zdaj pa so, tako kot nekoč, v naši deželi veliki preroki, kljub poganom. Naj te zato odpeljemo k farizejem; vsi bomo pričali o tem!«

19 S tem se je povsem strinjal tudi nekdanji slepec in se dal odpeljati v tempelj pred farizeje. (Jan 9,13)

20 (Tukaj je treba še enkrat izrecno omeniti, da ta dan, ko sem ozdravil slepega, ni bil navadni sabat; bil je sabat po praznovanju, ki bi se ga moralo še strožje upoštevati kot kateri koli drug bolj navaden sabat. (Jan 9,14) [NB.: To je bil tedaj pri Judih isti nesmiselni običaj, kakor ga imate tudi danes s tako imenovanimi oktavami po velikih nedeljskih praznikih.] (Za farizeje je bil toliko hujši prekršek, če je kdo na takšne vrste sabat opravljal kakršno koli delo.)

21 Ko je zdaj ozdravljeni stal pred farizeji, so jim ti, ki so ga pripeljali, povedali vse, kar se je tam kot nekaj povsem čudežnega zgodilo.

22 Ko so farizeji to izvedeli, so se obrnili še na ozdravljenega samega in ga zasliševali, da bi se še bolj prepričali, kako je spregledal, čeprav so jim že priče vse povedale.

23 In ta je rekel: »Na oči mi je položil blato, nato sem si jih po njegovem nasvetu spral z vodo iz vodnjaka Siloi in spregledal, tako kot tudi zdaj pred vami vidim!« (Jan 9,15)

24 Na to so nekateri izmed farizejev rekli: »Človeka, ki je tega slepega ozdravil, ni mogel obuditi (kot preroka) Bog, ker se ne drži tako pomembnega sabata in ga ne spoštuje!«

25 Temu so nasprotovale priče ter nekateri bistrejši Judje in farizeji: »Kako je mogoče, da bi neki grešni človek storil takšno znamenje?«

26 In prišlo je do nesloge in prepira med njimi. (Jan 9,16)

27 Ko so se tako nekaj časa prepirali med seboj in se nikakor niso mogli zediniti, so se tisti, ki so Me razglasili za grešnega človeka, znova obrnili na ozdravljenega in ga (farizeji) vprašali: »Kaj torej praviš ti sam, kdo naj bi bil tisti, ki ti je odprl oči?«

28 In on je rekel: »Ponovim lahko samo to, kar so tisti, ki so me pripeljali sem, rekli o

njem: Prerok je!« (Jan 9,17)

29 Zdaj so se oglasili tisti, ki so Me razglasili za grešnega človeka (farizeji): »Sploh ne verjamemo, da je bil ta kdaj koli slep, ampak ste se tako dogovorili, da bi spet nekaj pripravili zoper nas!«

30 Nato so priče izjavile in to še posebno poudarjeno: »Ta človek ima tudi starše! Ve, kje prebivajo. Dajte jih priversti semkaj in jih vprašajte! Ti bodo najbolje vedeli, ali je ta človek kdaj videl!«

31 Res so ukazali, naj pripeljejo njegove starše, ki še niso izvedeli, da je njihov sin spregledal. (Jan 9,18)

32 Ko so ti kmalu prišli, so jih takoj začeli spraševati, da bi jih zalotili pri laži (farizeji): »Je to vajin sin, o katerem pravite, da se je rodil slep? Če je to res, kako to, da zdaj vidi?« (Jan 9,19)

33 Toda starši so odgovorili povsem preprosto: »Da je ta človek res najin sin in da se je rodil slep, to veva (Jan, 9,20); kako pa je zdaj spregledal in kdo mu je odprl oči, pa ne! Toda dovolj je star, zato naj kar sam pove, kaj se je zgodilo z njim!« (Jan 9,21)

34 Tako so pred farizeji in Judi govorili starši, ker so se jih bali; Mene so že poznali in tudi domnevali, da sem prav Jaz njunemu sinu omogočil, da vidi; vedeli pa so, da so se glavni in pomembni Judje že dolgo tega poenotili v sodbi, da bo vsak, ki Me bo razglašal za Božjega maziljenca, najstrože kaznovan. (Jan 9,22) In v tem je bil tudi pameten razlog, da so starši pred farizeji in vodilnimi Judi izjavili: »Star je dovolj - vprašajte njega samega!« (Jan 9,23)

35 Še enkrat so poklicali človeka, ki je bil prej slep, in mu rekli (farizeji): »Samo Bogu izkaži čast; kajti mi verno, da je človek, ki ti je dal vid, grešnik!« (Jan 9,24)

36 Ozdravljeni jim je odgovoril: »Ali je mož grešnik ali ne, tega res ne vem; toda nekaj pa zelo dobro vem, da sem bil namreč slep od rojstva in nikoli nisem mogel razlikovati dneva od noči in da zdaj vse brezhibno vidim kakor vi!« (Jan 9,25)

37 Nato so mu spet dejali (farizeji): »Reci nam torej naravnost in iskreno: Kaj ti je storil tisti človek in kako ti je odprl oči?« (Jan, 9,26)

38 Ozdravljeni je vidno nepotrpežljivo odgovoril: »Pravkar sem vam povedal - ali me niste poslušali? Ali bi radi še enkrat slišali že povedano? Bi mar radi postali celo njegovi učenci - kar vam res ne bi škodilo?!« (Jan 9,27)

39 Ob tem so postali farizeji in vodilni tempeljski Judje že jezni in so ga zaradi takšnega vprašanja zmerjali ter polni besa rekli: »Ti lahko postaneš njegov učenec, toda mi smo Mojzesovi učenci. (Jan 9,28) Mi vemo, da je Mojzesu govoril Bog; o tem človeku, ki ti je dal vid, pa ne vemo niti, od kod je!« (Jan 9,29)

40 Ozdravljeni pa jih je vse vprašujoče pogledal in nato rekel: »Res je zelo

nenavadno, da še ne veste, od kod naj bi bil ta človek, ki dela čudeže! In to kljub temu, da se lahko s svojimi očrni prepričate na meni, da mi je sleporojenemu dal luč oči. Človek je prav gotovo naredil že več takšnih znamenj in kljub temu še zmeraj trdite, da ne veste, od kod naj bi bil?» (Jan, 9,30)

41 Nato so se oglasili farizeji in vodilni Judje ter razburjeni rekli: »Vemo pa, da Bog grešnikov ne usliši! Usliši le bogaboječega človeka, ki je brez greha in v vsem uresničuje Božjo voljo.«

42 Ozdravljeni pa je odgovoril: »Hm, kako nenavadno! Nihče na svetu še ni nikoli slišal, da bi kdo od rojstva slepemu odprl oči! (Jan 9, 32) Če takšnemu človeku Bog ne bi podaril takšne oblasti in moči, zagotovo ne bi mogel storiti kaj takega (Jan 9,33); tako kot tudi vi ne zmorete odpreti oči od rojstva slepemu, čeprav pravite, da ste Mojzesovi učenci; če bi bili tega zmožni, bi to že dolgo vedel ves svet in vaše hiše bi bile od vrha do tal polne zlata!«

43 Ta odgovor ozdravljenega je farizeje in vodilne tempeljske Jude še bolj razbesnel, tako da so dobesedno kričali od besa: »Kaj, ti, ki si se grešen že rodil na svet, bi nas hotel tukaj še poučevati?«

44 Potem so ga zgrabili in ga s starši in pričami vred pahnili iz templja. (Jan 9,34)

45 Ko so bili vsi ti zunaj, je ozdravljeni glasno zavpil nazaj: »Bog naj vam povrne, prevzetneži, in razsvetli slepoto vaše duše!«

46 Oni pa so zaloputnili vrata in jim ni bilo več mar za ozdravljenega, ki jim je v obraz povedal neolepšano resnico.

187. Gospod govori z ozdravljenim in farizeji (Jan 9,35-41)

1 Ta človek pa je seveda takoj nato prišel z vsemi, ki so bili z njim, v veliko tempeljsko dvorano, v kateri se je zbralo vse ljudstvo, in vsak ga je vprašal, kaj se je dogajalo z njim v posvetovalni sobi s farizeji in vodilnimi Judi.

2 In človek jim je vse odkrito povedal in vsi, ki so to slišali, so bili ogorčeni nad zakrknjenostjo farizejev in tempeljskih Judov.

3 In tako smo tudi Moji učenci in Jaz zvedeli, da so templjarji vrgli iz templja ozdravljenca s spremstvom vred.

4 In Jaz sem rekel učencem: »Poiščimo ga, da bo ubožec lahko spoznal Tistega, ki mu je dal luč oči!«

5 Odpravili smo se in ga kmalu našli med ljudmi.

6 V veliko dvorano, polno ljudi, so mu sledili tudi nekateri farizeji, ki mu niso močno nasprotovali, da bi slišali, kaj bo govoril ljudem in kako se bodo ti odzvali na povedano.

7 Toda Jaz sem takoj stopil pred ozdravljenega in mu rekel: »Poslušaj Me ti, ki so te farizeji in vodilni Judje pahnili iz templja! Ali verjameš v Božjega sina?« (Jan 9,35)

8 Ozdravljeni je odgovoril: »Gospod, kdo je to? Ali je v templju? Ali mi je On dal luč oči? Pokaži mi Ga, da bom veroval Vanj!« (Jan 9,36)

9 Jaz sem rekel: »Videl si Ga že, čeprav ga še nisi prepoznal; Ta je, ki govori s teboj!« (Jan 9,37)

10 Ozdravljeni je rekel: »Da, Gospod, verjamem! Ti si tisti! Ko sem se vrnil od ribnika, sem te gotovo videl, toda nisem Te prepoznal! Če Ti ne bi bil Božji sin, Kristus, Obljubljeni, nikoli ne bi mogel meni, sleporojenemu, dati vida! Zato verjamem, da si Ti resnično Božji sin!«

11 Nato je padel pred Menoj na kolena in Me molil. (Jan 9,38) Toda ukazal sem mu, naj vstane.

12 Ko so farizeji in več tempeljskih Judov, ki so stali v bližini, slišali iz Mojih in ozdravljenčevih ust, da naj bi bil Jaz obljubljeni Božji maziljenec, so, čeprav so bili zmernejše narave, začeli vihati nosove in bili na skrivaj zelo nevoljni in pikri.

13 Ker pa sem to takoj opazil, sem Jaz glasno rekel: »Za sodbo sem prišel na ta svet, da bi spregledali tisti, ki ne vidijo, in oslepeli tisti, ki vidijo!« (Jan 9,39)

14 Ko so farizeji in tempeljski Judje, ki so bili okoli Mene, to slišali, se niso več mogli premagovati, temveč so odprli usta in spregovorili: »Smo morda tudi mi že slepi ali pa bomo, kot si povedal, šele oslepeli, ker zdaj še vidimo?« (Jan 9,40)

15 Jaz sem rekel: »Če bi bili slepi na duši, bi ne imeli greha; ker pa ste se sami izrekli, da vidite, se vas bodo oprijeli vaši grehi, z njimi pa tudi sodba in večna smrt. (Jan 9,41) Kajti na ta svet Me je poslal Bog kot Resnico, Luč in Življenje. Kdor Vame veruje in se ravna po Moji besedi, bo imel v sebi večno življenje in smrti ne bo videl niti občutil!«

16 (NB. Kar se je potem razpravljalo v templju, so deloma zapisali tudi drugi evangelisti, toda v neustreznem vrstnem redu, zato njihovi zapisi veljajo za neskladne. Janez pa nadaljnje razprave ni zapisal zato, ker sem Jaz že velikokrat povedal iste stvari in so bili bistveni poudarki že zapisani.

17 Naslednje 10. poglavje je nastalo šele približno tri lune pozneje, znova v Jeruzalemskem templju, pozimi, ob tako imenovanem tempeljskem posvetitvenem praznovanju.

18 Ta opomba je bila nujna zato, da bi vedeli, v kakšnem vrstnem redu sem govoril Judom in farizejem.

19 Ker pa je to zdaj opravljeno, bomo nadaljevali razpravo pred Judi in farizeji v templju.

188. Gospod razkrije protislovja farizejev

1 Nato so farizeji rekli: »Vidimo sicer, da v tebi, zlasti kar zadeva ozdravitev raznih poglavitnih človeških boleznih, ki jih le malokateri zdravnik sploh kdaj zmore ozdraviti, prebiva nenavadna moč, za katero ni vse do dandanes slišal še nihče. Znano nam je celo, da zmoreš menda priklicati v življenje nedavno umrle mlade ljudi ali jih obuditi. Tudi to smo slišali, da si sicer povsem stvaren, v vsem neoporečen in nadvse dobrodelen človek, ki za svoje izredne ozdravitve ni še nikoli od nikogar ničesar zahteval. Glej, to so tvoje nedvomno dobre in izjemne strani!

2 Toda da se pred vsem svetom izdajaš za Božjega sina in praviš, da si obljubljeni Božji maziljenec, pri tem pa ne spoštuješ Mojzesovih pravil in se družiš s pogani, cestninarji in grešniki vseh vrst in vetrov - glej, to so tvoje slabe in zelo obremenilne strani, ki jih tempelj, ki strogo upošteva Mojzesova pravila, nikoli ne bo mogel odobravati!

3 Zakaj se zaradi svojih posebnih lastnosti tako zelo povzdiguješ nad ljudi, ko pa si vidno tudi samo človek? Kako naj te spoštujemo, če pa od nas zahtevaš tudi to, naj verjamemo, da si Božji sin in obljubljeni Božji maziljenec, ter obsojaš tistega, ki tega iz marsikaterega razloga ne more verjeti? Praviš sicer, da si Resnica, Luč in Življenje - toda s čim nam lahko dokažeš, da je to res? Dokaži nam to in nas prepričaj, in verjeli bomo vate!«

4 Jaz sem rekel: »Poglejte te kamne, ki ležijo vsepovsod po tleh! Prej bi prepričal njih kakor vas, da sem prav Jaz Tisti, ki so ga napovedali Mojzes in preroki!

5 Če delam čudeže, kakršnih ni pred Menoj delal še noben človek, niti največji preroki ne, bi se vam morale le odpreti oči, da bi lahko v svoje dobro spoznali znamenja tega časa! Toda slepi ste, gluhi in zakrknjeni v svojih srcih, in zato ničesar ne vidite, razumete in občutite. Zato pa je sodba nad vami in v vas samih, z njo pa tudi zanesljiva smrt vaših duš.

6 Vsako leto sicer prebelite grobove očetov in prerokov; toda to, kar so prebeljeni grobovi, to ste tudi vi. Na videz ste oblečeni po Mojzesovih in Aronovih predpisih, na njunih stolih sedite - toda v sebi ste polni trohnobe in nagnusnega vonja.

7 Rekli ste sicer, da imam slabo in zelo grdo stran, ker se družim s pogani, cestninarji in grešniki, da skrunim sabat in ne upoštevam Mojzesovih pravil. Kako pa jih upoštevate vi? Toda povem vam, da vi niti zaradi videza ne upoštevate dosledno Mojzesovih pravil; sami ste celo ustvarili množico ničevih in nepomembnih pravil, ki jih upoštevate v svoje zemeljsko dobro, pri tem pa ubogo ljudstvo stiskate in izžemate! Je mar kaj takega zapovedal Mojzes? Če je po Mojzesovih pravilih zelo

priporočljivo in celo zapovedano tudi na sabat nahraniti osla, vola in ovce, jih napojiti ali rešiti osla, ki je padel v jamo ali v vodnjak, ali ne bi bilo potem še bolj upravičeno in pravično pomagati človeku v stiski tudi na sabat? O vi slepi, gluhi, zaprtega srca in razuma! Je mar človek pred Bogom manj vreden od živali?

8 Ali ni Mojzes zapovedal: ‚Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji!‘ Zakaj pa govorite otrokom: ‚Pridite in žrtvujte templju; to vam bo bolj koristilo!‘ Če učite tako, ali ravnate po Mojzesovi postavi?!

9 Ali ni Mojzes najslovesneje vsakomur zapovedal, da ne sme zatirati vdov in sirot? In kaj počnete vi? Vdovam in sirotam žebrate dolge, menda učinkovite molitve, hkrati pa se pollaščate njihovega imetja; ko pa vdovam in sirotam vaše molitve ne pomagajo in se vam zaradi tega v solzah pritožijo, jih pahnete ven in rečete, da so takšni grešniki, da Bog celo najmočnejših molitev noče uslišati! Povejte, je torej Mojzes zapovedal takšno početje? V vsem ravnate zoper Mojzesove zapovedi in prav vi očitete Meni, da ravnam v nasprotju z njimi?!

10 Glejte, ker ste se tako povsem oddaljili od Mojzesa, ste bili udarjeni s slepoto in zdaj pred svojimi očmi ne morete več videti najsvetlejšega dne - in to je vaša sodba, vaša smrt in vaše prekletstvo! S svojimi praznimi in najdražje plačanimi molitvami pojite komarje in za to goltate cele kamele, a kljub temu trdite, da ste Mojzesovi učenci! Le kako ste lahko Mojzesovi učenci, če - kot je bilo že povedano -, ravnate prav v nasprotju s starimi Mojzesovimi pravili, huje kot vsi pogani? Zato pa vam bo luč odvzeta in dana poganom.

11 Na ta svet sem prišel, da bi vas kar najbolj prijazno in ljubeče s poučevanjem in dejanji spravil na pravo življenjsko pot; vi pa me preganjate na vseh koncih in krajih ter Me skušate ujeti in umoriti z izgovorom, da zavajam in hujskam ljudstvo. Toda imam tudi priče, Moja priča pa je tudi Bog sam, ki je v Meni, kot sem Jaz v Njem, da ste vsi hudobni lažnivci pred Bogom in pred vsem ljudstvom.

12 Rimljani, ki so zdaj zemeljski gospodarji dežele in tudi vas, ki naj bi bili menda Božji otroci, z ostrimi očmi vidijo in opazujejo vse, kar bi utegnilo že za malenkost ogrožati njihovo vladanje, bi Me, če bi odkrili, da kakor koli hujskam ljudstvo, že zdavnaj pripeljali pred sodišče. Ker pa do zdaj niso odkrili nič takega, česar Me dolžite vi, se na vseh poteh vedejo do Mene kar najprijazneje, in se do Mene, Mojega nauka in Mojih dejanj kažejo kot ljudje polni vere, ljubezni in spoštovanja. Zato pa bodo tudi sprejeti v Mojo luč in življenje; vi pa boste, kot je zapisano, vrženi v najhujšo temo, kjer bo veliko jokanja in škripanja z zobmi!«

13 Ko sem to povedal, so se tudi ti, še najzmernejši Judje in farizeji zelo razjezili in rekli: »Poglej, kako neumno govoriš! Kdo te preganja in kdo te želi umoriti? Če učiš

dobro in ljudem dobro izkazuješ, te ne bo nihče preganjal in ti stregel po življenju; toda če ti kot človek, kar smo tudi vsi drugi, vnaprej naznanjaš, da naj bi bil Božji sin in s tem tudi obljubljeni Božji maziljenec - to naj bi po napovedih prerokov pomenilo že kar Jehovo samega -, potem lahko tudi sam uvidiš, da smo prisiljeni to imeti za najhujšo skrunitev Boga, dokler nam ti ne daš zadostnih dokazov, da si res obljubljeni Božji maziljenec, in lahko potem verjamemo vate, ali pa moraš pred nami in ljudstvom zanikati svoje pričevanje o sebi! Dokler pa ne storiš bodisi enega ali drugega, moraš dopustiti, da te bo tempelj preganjal kot žalivca Boga! Ali nimamo prav, če ti to zdaj pred vsem ljudstvom očitamo?«

14 Jaz sem rekel: »Zdaj ste povedali svoje in sicer tako, kot bi popoln slepec sodil in govoril o barvah svetlobe; in ker ste tako presodili in govorili, ste same sebe obsodili na pogubo. Jaz vam ne bom sodil, sodila vam bo Beseda, ki sem vam jo tolikokrat zaman ponujal.

15 Če ste brali preroka Izaija in ga vsaj malo razumeli, potem morate tudi vedeti, kaj to pomeni: ‚Devica nam bo rodila sina in njegovo ime bo Emanuel, kar pomeni Bog z nami!‘ Ali se ni vse to, kakor tudi vse drugo, izpolnilo prav pri Meni?! Če pa je to tako, in večno ne bo drugače -, ali potem ne bi bil enak lažnivec kakor vi, če bi zdaj vašim najtemnejšim nazorom na ljubo priznal, da Jaz nisem Tisti, ki vendar sem pred Bogom, pred vsemi nebesi in pred vsemi bitji tega sveta?!

16 Po drugi strani pa želite, da vam dam takšen dokaz, ki bi vas nepreklicno in kot sonce jasno prepričal, da sem prav Jaz obljubljeni Božji maziljenec. Toda povejte Mi, kako naj se Mi to posreči z vami, povsem slepimi?

17 Če pred vami opravljam dela in dejanja, ki jih pred Menoj ni naredil še nihče, ozdravljam hrome in pohabljene, da povsem zdravi in krepki skačejo naokrog kakor jeleni, tudi obolele za protinom in gobave, gluhim in nemim dajem sluh in govor, slepim vid, obsedene osvobajam njihovih hudih duhov, celo mrtve obujam z močjo Svoje besede in ob priložnostih postorim še veliko drugega, česar ne zmore nihče drug razen Boga, ob vsem tem pa še ubogim na duhu pridigam evangelij o živem prihodu Božjega kraljestva na zemljo ter Mi nihče ne more očitati nikakršnega grešnega dejanja - pa vi trdite, da vse to počnem s pomočjo Belcebuba, poglavarja vseh hudičev; zato vas sprašujem, kakšna znamenja naj še storim pred vašimi očmi, da boste prepričani, da sem res Božji maziljenec?

18 Četudi bi storil še na tisoče in tisoče nadaljnjih znamenj, bi mi vsakokrat rekli, da sem vse to naredil le s pomočjo najvišjega vseh hudičev! Kaj bi vam pri takšnih vaših popolnoma slepih nazorih koristilo še več znamenj? Toda povem vam: tako kot ni mogoče od rojstva slepemu dopovedati, kaj pomeni kakšna barva, tudi vam ni

mogoče zagotoviti vam razumljivega dokaza, da sem Jaz res pravi Božji maziljenec!
19 In glejte, ta huda noč v vaših dušah je potemtakem tudi vaša poguba, vaša lastna sodba in vaša resnična smrt! Kajti samo Jaz sem Pot, Luč, Resnica in večno Življenje. Kdor veruje Vame in živi po Moji besedi in ravna tako, pridobi po Meni tudi duha večnega življenja, in Jaz sam ga bom obudil v življenje na njegov sodni dan v Mojem kraljestvu; kdor pa se Me ogiba, Me zaničuje in Me preganja, ta se ogiba lastnemu življenju, ga zaničuje in preganja, in ga nikoli ne more pridobiti nikjer drugje kot samo od Mene.

20 Kdor torej od Mene noče sprejeti večnega življenja svoje duše in se upira vsemu, kar izhaja iz Mene, ta tudi ostane mrtev za večno.

21 Kdor pa hoče imeti življenje, ga mora vzeti od Tistega, ki je življenje samo, ki torej življenje ima in ga zato lahko tudi da, komur ga hoče dati. Toda ta Eden da življenje samo tistemu, ki ga žeja po njem.

22 Moja Beseda in Moj nauk sta prav to, zdaj ponujeno življenje vsem ljudem. Kdor torej, kot že rečeno, v resnici sprejme Mojo Besedo in Moj nauk, ta od Mene prejme tudi življenje duše.

23 Če pa je stvar večnega življenja taka in ne more biti drugačna, kot sem vam in vsem drugim zdaj razložil, od kod nameravate vzeti in boste vzeli vaše pričakovano večno življenje za vaše duše?«

189. Farizej predstavi svoj svetovni nazor

1 Neki farizej, ki se je imel za zelo modrega, pa je rekel: »Glej, iz tega tvojega govora sem šele prav jasno spoznal, da govoriš, kot da bi bil blaznež, ki v resnično bistvo Boga, Njegovo neskončno modrost, moč in veličino ter Njegovo urejanje razmer tega sveta in vodenje njegovih bitij sploh nima pravega vpogleda in ga tudi ne more imeti. Kajti glej, če bi bilo večno življenje neke človeške duše odvisno zgolj in edino od vere vate, v tvojo besedo in tvoj nauk, in če tista duša, ki vate ali ne veruje ali se ne ravna po tvojem nauku ali pa, kar je tudi najpogosteje -, o tebi, ne po svoji krivdi, tudi nič ne ve in ne more vedeti, zapade večni smrti, si ti skupaj z bogom, ki naj bi te poslal na ta svet, najbolj nevedno in najnepravičnejše vsemogočno bitje, ki si ga jasen človeški razum sploh lahko zamisli!

2 Kaj morejo za to tisti, ki so že živeli pred nami stotine in tisoče let, da niso mogli spoznati tvojega nauka, ki edini lahko oživi vse duše? Ti ubožci so torej po tvojih besedah vsi skupaj izročeni večni smrti?

3 In naprej: kaj morejo za to cele neskončne množice ljudstev, ki živijo vsepovsod po obsežni zemlji in o tvojem nauku morda še tisoče let ne bodo slišale niti črke? Torej

so tudi ti ubožci za večno zapisani smrti?

4 Potemtakem naj bi tvoj bog z vso svojo nepojmljivo globoko modrostjo in dobroto in z vsem, kar je ustvaril, našel svoje največje veselje in ugodje v tem, da vsa svoja najbolj modro ustvarjena bitja po kratkem bivanju znova pomori in povsem uniči!

5 Čemu potem Mojzes in vsi drugi preroki? Čemu torej Mojzesova pravila, ki jih je zmeraj težko upoštevati, čemu pogoste nadloge, ki jih je Bog naložil Judom in drugim ljudstvom, če ti niso ravnali in živeli po Njegovi volji?

6 Takole menim: Da bi dosegli večno smrt duše po odpadu telesa, bi bilo dovolj dobro že vsako pasje življenje. Čemu naj bi se ljudje vzgajali in duševno izobraževali? Da bi dosegel zanesljivo večno smrt duše po smrti telesa, človek ne potrebuje drugega, kot da tako kot žival pozna samo svoje vsakdanje žrtje; čemu mu bo učenje razmišljanja, presojanja in sklepanja? To očitno samo greni njegovo najbolj žalostno bivanje! Da, vsi zdaj žal duhovno prebujeni ljudje bi morali zadaviti vse otroke že takoj po rojstvu, da se ti pozneje kot odrasli in razmišljajoči in sami sebe zavedajoči se ljudje ne bi mučili in se nikoli ne bi začeli bati, da bi pogosto sladko občuteno življenje nazadnje morali za večno izgubiti.

7 Tukaj javno priznavam, da do tega tvojega boga iz tvojega nauka, o katerem si pridigal, niti zdaleč ne čutim niti najmanjše hvaležnosti; kajti postavil me je v ta svet brez možnosti za trajno srečo, le zato, da bom ves čas svojega življenja čutil samo največjo grenko nesrečo. Čim prej me bo znova pokončal, tem večje dobro delo mi bo storil!

8 In iskreno povedano: izjemnega, večnega življenja duše, pridobljenega z vero vate, v tvojo besedo in tvoj nauk, nočem že zato, ker bi moral jaz, kot večno živeča duša misliti na nešteto ljudi, ki bi jih povsem brez njihove krivde za večno uničil tvoj bog! Potem mi je večno nebivanje že neskončno ljubše kakor kakršno koli usmiljeno večno bivanje!

9 Iz teh mojih besed boš, če si sploh sposoben zdravo razmišljati, ugotovil, in s teboj vred seveda tudi vsi tvoji slepi učenci, da je tvoj nauk za resnično osrečitev ljudi še veliko slabši kakor nauk, ki so ga oblikovali saduceji po zgledu grškega modreca Diogena, in je za vse ljudi veliko tolažilnejši kakor tvoj življenjski nauk, po katerem človek že z vero vate doseže večno življenje duše. Resnično, za takšen nauk ti noben pravi prijatelj ljudi ne bo hvaležen. In zdaj naj vsi ljudje v templju in zunaj njega presodijo, če sem proti tebi izrekel le eno samo nepravično besedo! - Nasprotuj mi, če mi lahko!

190. Večno življenje duš

1 Jaz sem resno odgovoril: »Drzneš se Mi pred ljudstvom v obraz povedati veliko nepravilnega in neresničnega. Če bi bil tako jezljiv, kot ste vi Judje in farizeji, bi zaradi svojega predrznega, neresničnega, nesmiselnega in ošabnega govora dobil od Mene plačilo, ki bi osupnilo vse ljudstvo in bi prav gotovo kar najhitreje ugotovilo, da sta Mi dana vsa moč in oblast v nebesih in na zemlji; toda ker sem nadvse blagega srca in skrajno ponižen, te bom pred ljudstvom kaznoval samo s Svojimi besedami.

2 Obdolžil si Me blaznosti, ker učim, da bo tisti, ki veruje Vame in živi po Mojem nauku, imel v sebi večno življenje - kdor pa Vame ne bo veroval in ne bo živel po Mojih besedah, pa bo nosil v sebi sodbo in z njo večno smrt.

3 Neumni in slepi farizej! Kaj je torej po tvojem kar najbolj materialnem pojmovanju večno življenje duše v Mojem kraljestvu, ki ni od tega sveta, in kaj je sodba in z njo večna smrt?

4 Če bi to skrivnost razumel, bi presojal in govoril drugače; toda ker si slep v svoji duši in mračen v svojem srcu, o duhovnih stvareh presojaš enako kot sleporojeni o svetlobni mešanici barv.

5 Je torej pri tebi večna smrt duše in njeno - pravim - nemogoče popolno uničenje za vedno, isto? Glej, ti in tvoj celotni učiteljski zbor ste kar zadeva vašo dušo, že dolgo mrtvi; toda ali ste zaradi tega uničeni?! Nikoli tudi ne boste uničeni, razen če boste tako kot zdaj vztrajali v svojih grehah, ki pomenijo smrt duše, in sicer zato, ker se v takšnem stanju duša ne more nikoli dvigniti do višjih in čistejših spoznanj, ampak mora ostati v svoji temi in svojih starih posvetnih dvomih, ki so jih polne vaše duše.

6 Toda v tem svetu vas ti manj bremenijo, ker se znate kar dobro potolažiti z vsemi stvarmi sveta; ko pa se bodo vaše duše kmalu znašle brez zemeljskih teles v svoji lastni, iz njih samih izhajajoči duhovni sferi brez ljubezni in svetlobe v sebi - kako se jim bo tedaj godilo?

7 Zelo dobro vem in mi je še predobro znano, da ste se vi vsi povsem oddaljili od Božje besede; zato sem Jaz sam, ki sem v duhu Tisti, ki je na gori Sinaj dal Mojzesu zapovedi, in tudi nekoč Adamu, pozneje po potopu Noetu, Abrahamu, Izaku in Jakobu ter po Mojzesu tudi še številnim prerokom -, zdaj, kot je bilo obljubljeno, prišel na ta svet v človeškem mesu, da bi vas z naukom in dejanji odrešil vaše sodbe in smrti, ker ste kljub vsem praočetom, kljub Mojzesu in vsem prerokom zašli v hudo ujetništvo greha in smrti.

8 In ker vas zdaj poučujem Jaz sam, saj vsi Moji prejšnji odposlanci, ki sem jih poslal k vam, ljudem, niso bili uspešni - mar sem zato blaznež? O ti kačji zarod, ti gadja zalega, koliko časa te bom moral še prenašati v tvoji sodbi in tvoji smrti!

9 Meniš, da Mojih besed, kakršne zdaj govorim vam, niso mogli slišati ljudje, ki so

živeli pred Mojim prihodom, in torej tudi ne verovati Varne ter posledično ne biti deležni večnega življenja, in tudi tisti ne, ki zdaj živijo v daljnih deželah in so večinoma pogani? O slepi farizej! Poglej tistih sedem mož iz oddaljenega Zgornjega Egipta, poznajo Me, živeli so po Moji volji in njihove duše imajo že dolgo večno življenje ter njegovo nikoli premagljivo moč in oblast.

10 Nato je stopil v ospredje prvi Zgornjeegipčan in rekel: »Poslušaj, ti ubogi vlačugar in zakonolomec, naj se prikaže deset očetov, iz katerih si izšel, in naj ti povedo, da so v onstranstvu nesrečni, vendar niso uničeni!«

11 Tedaj so se tam nenadoma prikazali poklicani farizejevi predniki, bili so videti zelo klavrno, in njegov oče, ki ga je farizej prepoznal, je rekel: »Ker sem bil takšen, kakršen si zdaj ti, sem tudi tako nesrečen, kot me vidiš, in tudi ti boš enako nesrečen, kot sem zdaj jaz in vsi očetje pred menoj, in zanesljivo bomo takšni tudi drugi, kajti za nas ni vere in ne upanja!«

12 Farizej je povsem osupel vprašal: »Ali vam ne bi bilo mogoče pomagati?«

13 Duh je rekel: »O da, če bi to hoteli; toda za to nimamo dovolj volje, kakor je tudi ti nimaš v tem svetu in preganjaš Tistega, ki ti hoče pomagati - in tudi mi to počnemo!«

14 Nato so duhovi izginili in Jaz sem rekel: »In kaj meniš zdaj?«

15 Farizej pa je odvrnil: »Vsi vi ste čarovniki in magi in te prikazni ste pričarali! Zato z vami nočem imeti več opraviti in se bom umaknil.«

16 Toda ljudstvo je reklo: »O, o, razkrila se je njegova modrost, zato se zdaj osramočen umika!«

17 Tempeljski Judje pa so opomnili glasno ljudstvo; toda to je postalo še glasnejše, ljudje so začeli sikati in žvižgati. Nato so se vsi farizeji in vsi tempeljski Judje naglo umaknili.

18 Toda ljudstvo Me je prosilo, naj bi jih poučil.

19 Jaz pa sem ljudstvo sam opomnil, naj se utiša, in kmalu se je umirilo. Šele nato sem ga začel poučevati o ljubezni do Boga in bližnjega in ga posvaril pred zmotnim naukom farizejev.

191. Nov tempeljski načrt, kako ujeti Gospoda

1 Po nekaterih med ljudstvom skritih vohunih je prišlo farizejem na ušesa, da poučujem ljudstvo. Nato so se posvetovali, kaj naj bi ukrenili zoper Mene, da bi Me ujeli in pokončali.

2 Toda zmernejši so svetovali: »Lahko sicer storite, kar želite, toda vnaprej vam zagotavljamo, da vam zoper njega ne bo nič uspelo. Kajti prvič, med ljudmi ima veliko privržencev, drugič, ima neko nam nedoumljivo čarobno moč, zaradi katere so mu

pokorne vse moči in sile narave ter duhovnega sveta, tretjič, v Pismu je tako zelo podkovan, da smo v primerjavi z njim navadni šušmarji, in četrto, trdno mu stojijo ob strani pomembni Rimljani, ki ga zanesljivo imajo za napol boga. In tudi stare čudaške Egipčane, Perzijce, Arabce, Indijce in še druge vzhodnjake ima ob sebi, zato bo zelo težko kaj učinkovitega ukreniti zoper njega. Če nam ne verjamete, se sami odpravite tja in poizvedite ter se prepričajte o vsem.

3 Ali se nista včeraj popoldne dva najzanesljivejša farizeja z dvema našima najbolj zvitima levitoma odpravila v Emavs? Kje pa so zdaj? Ne vemo. Predvčerajšnjim smo za njimi odposlali svoje najbolj zaupanja vredne vohune in biriče ter jim dali zanesljiva navodila, naj nam še pred večerom sporočijo, kaj so izvedeli, vendar se do te ure ni še nihče vrnil. Kje so obtičali? V kako strahotno zadrego so nas spravili predvčerajšnji nočni pojavi! Kdo razen njega in njegovih pomagačev bi lahko storil kaj takega?!

4 Danes so nas in vse ljudstvo močno zbegala tri vzšla sonca. Kaže, da je tudi to povzročil on. Videti je, da se glede njega potrjuje vse, kar smo zvedeli o njem in njegovem delovanju od drugod, in tako je zdaj ničeva, če se nadejamo, da ga bomo lahko kakor koli ogrozili. Če bi se nas vsaj malo bal, bi se modro odpovedal temu, da bi v templju odkrito poučeval; kajti, tako kot mi, tudi on prav dobro ve, kako strogi smo do takšnih ljudi. To je naše preiščeno mnenje; vi pa lahko po večini glasov še vedno storite, kar se vam zdi dobro, in pri tem vas ne bomo ovirali.

5 Toda po temeljitem premisleku smo prepričani: Če je njegov prihod morda res skrivno ukazal Bog, potem nam ga ne bo uspelo zatreti; če pa je zgolj človeško delo, potem se bo sam od sebe razblinil v prah pozabe. Če naša beseda ne bo nič opravila proti njemu, potem bomo z našim delovanjem še manj uspešni!«

6 Nato se je oglasil nekdo iz glavne Kaifove stranke: »Če je zdaj vse tako, kot ste nam dobronamerno prikazali, potem svetujte, kaj naj storimo; kajti ne moremo dovoliti, da ne bi ničesar ukrenili glede zadeve, zaradi katere bi utegnili propasti.«

7 Nato je zmerni odgovoril: »Če ga ne bomo s pametnimi in dobro pretehtanimi vprašanji in govorjenjem razkrinkali pred ljudstvom in Rimljani, da bodo ljudje o njem podvomili, potem je z nami konec; z dejanji mu ne bomo mogli niti malo škodovati. To je naše trdno in dobro utemeljeno mnenje.«

8 Glavni farizej je odgovoril: »Nasvet je dober, pametno mu je prisluhniti in lahko poskusimo, kajti zvitih, pametnih in dobrih govorcev med nami ne manjka, čeprav se je v teh časih število zanesljivih govorcev že precej zmanjšalo; to lahko verjetno pripišemo tudi razvpitemu Nazarejcu. Kateri izmed nas si upa za dobro plačilo prevzeti to nalogo?«

9 Ob tem sta se oglasila neki pismouk (Matej 21, 23) in neki farizej, ki sta bila dobro

podkovana tudi v rimskem pravu, in rekla: »Zaupajte nama to nalogo, in kmalu ga bova zlahka ujela, kajti nihče naju še ni prekosil!«

10 Ves svet se je strinjal s tem in Kajfa je zelo dostojanstveno rekel: »Dobro, preoblecita se, da vaju ljudstvo ne bo prepoznalo. Vstopita v tempelj skozi velika javna vrata, dobro opravita svoje delo in deležna bosta mojega in Božjega odobravanja!«

11 Nato sta se oba preoblekla in po Kajfovih napotkih odšla v tempelj, kjer sem Jaz še poučeval ljudstvo o ljubezni do Boga in bližnjega; toda visoki svečeniki, farizeji in še nekaj pismoukov pa dvojici niso preveč zaupali, zato so se tudi sami preoblekli, se odpravili v tempelj in se prerinili k njima, da bi bili priče, kako bosta opravila z Menoj.

192. Farizeji skušajo ujeti Gospoda

1 Oba sta kmalu prišla k Meni in Me, ko sem nekoliko počival, takoj predrzno vprašala: »Mojster, vemo, da delaš izjemne stvari, ki jih pred tem ni delal še nihče! Povej nam torej, kaj vse si zmožen storiti, kajti ti kot Mojster zanesljivo najbolje veš, s katerimi močmi in sredstvi lahko narediš vse te čudeže !« (Matej 21,23)

2 Jaz sem odgovoril: »O da, to vem zelo dobro in glejta, tudi povedal varna bom; toda še prej vaju bom nekaj vprašal! Odgovorita Mi pravilno na vprašanje, ki varna ga bom zastavil, potem pa vama bom tudi povedal, s katero močjo opravljam svoja dela!« (Matej 21,24)

3 Oba sta rekla: »Kar vprašaj naju; odgovora ti ne bova ostala dolžna! «

4 Jaz sem rekel: »Dobro; torej mi svobodno in odkrito pred vsem ljudstvom povejta: od kod je bil krst Janeza, sina prav tistega Zaharija, ki je bil zadavljen v tem templju med oltarjem in najsvetejšim? Ali je bil ta Janezov krst iz nebes ali samo od ljudi? Kajti na vaju je, da pred ljudstvom povesta nekaj določnega. Sta sicer drugače oblečena in sta tako kot drugi romarji vstopila v tempelj pri velikih javnih vratih, vendar sta bila kljub temu hitro prepoznana. Dobro opravita svoje delo, kajti sicer ne bosta dobila obljubljenega plačila, ki bi ga morala dobiti, če Me bosta premagala v govorjenju!«

5 Tedaj sta (farizeja) pomislila pri sebi in si zašepetala: »To pa je res dobro vprašanje! Če zaradi ljudstva rečeva: Janezov krst je bil iz nebes, nama bodo on in ljudstvo rekli: ,Če je tako, zakaj pa mu niste verjeli in zakaj ste ga preganjali in pregovorili Heroda, da ga je najprej vrgel v ječo in nato še dal obglaviti? Če pa rečeva, da je bil krst od človeka, se bo zoper nas dvignilo vse ljudstvo; kajti ljudstvo ima Janeza za resničnega preroka in bi naju napadlo, če bi kaj takega izjavila o Janezu. Zato je temu človeku težko odgovoriti prav! «

6 Na skrivaj je drugi še dodal: »Domislil sem se nekaj učinkovitega! Če rečeva eno ali drugo, se bova ujela; morava se delati, kot da nama nikoli ni bilo nič mar za takšne izrodke in spake pokvarjenega judovstva, ker nama je kaj takega bilo pod častjo. In da bi bil dolgi govor tudi smiseln, bova preprosto rekla: tega ne veva; kajti takšne tempeljske nepomembnosti nama nikoli niso bile mar.«

7 Po takšnem sklepu sta se oba znova obrnila Name in rekla: »Mojster, na tvoje vprašanje ti ne moreva odgovoriti; kajti ne veva, od kod je bil Janezov krst. Povsem odkrito rečeno: za to sva se veliko premalo zanimala!«

8 Jaz sem jima rekel: »No dobro, kajti če Mi vidva nočeta tega povedati, potem tudi Jaz vama ne bom povedal, s katero močjo to delam.

9 Kaj se vama zdi? Glejta, nekdo je imel dva sinova. Stopil je k prvemu in rekel: ‚Sin moj, pojdi danes delat v vinograd!‘ Toda sin mu je odgovoril: ‚Tega ne bom storil, ogibam se težkega dela!‘ Ko pa je oče odšel, se je sin pokesal; vstal je, se odpravil v vinograd in tam ves dan delal vneto in marljivo.

10 Oče je stopil k drugemu sinu in mu rekel isto kot prvemu. Ta mu je odgovoril: ‚Gospod in oče! Takoj se bom odpravil tja delat!‘ Toda ko se je oče oddaljil, je sin ostal doma in ni šel v vinograd, da bi tam delal. Kateri izmed obeh sinov je torej izpolnil očetovo željo?«

11 Vprašana sta odgovorila: »To je pa res otročje lahko vprašanje! Povsem jasno je, da je prvi sin tisti, ki je izpolnil očetovo željo. Kajti s svojim odklonilnim odgovorom je očitno hotel očeta samo prijetno presenetiti; besede očitno pomenijo manj kakor dejanja. Toda čemu koristi ta prilika in kaj si hotel z njo povedati in doseči?«

12 Jaz sem rekel: »Vama bom že razložil, če sta tako slepa, da tega sama od sebe ne moreta spoznati! Oče je Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov. Sinova pa pomenita: prvi so pravi, od Boga poklicani preroki, ki sprva s pozivom niso bili zadovoljni; to je Mojzes jasno priznal s tem, da se je zaradi svojega okornega jezika upiral prevzeti takšno nalogo in je zato prosil Boga, naj mu dodeli brata Arona za prevajalca. Toda potem je delal samo Mojzes. Drugi poklicani je sicer privolil, toda delal je samo Mojzes. In tako je vse do današnjega dne šlo vse bolj navzdol.

13 Ker pa so drugi, ki so privolili in se zaobljubili, da bodo delali v Božjem vinogradu, vedno samo obljubljali, da bodo delali, svoje obljube pa potem niso držali, se je moral Bog spet obrniti na tiste z manj okornim jezikom. Ti mu sicer niso obljubili, toda delali so; ko pa so delali, so jih napadali oni drugi in jih iz ljubosumja preganjali ter jim skušali prepričati dobro delovanje, da gospodar vinograda ne bi ugotovil, kateri delavci so pravi.

14 In tako sta bila v zadnjem času Zaharija in po njem njegov sin Janez najeta

delavca v Božjem vinogradu, čeprav se je vsak od njiju sprva, ko je zaslišal notranji klic, upiral prevzeti to nalogo, ker sta vedela, kako zelo leni in žgoče ljubosumni so tisti, ki so Bogu obljubili in privolili, da bodo delali v vinogradu, potem pa ponosno lenobni stali križem rok, in ne le da niso delali, ampak so to celo z ognjem in mečem prepovedovali dobrim in zavzetim delavcem.

15 Zato vam pravim: resnično, resnično, cestninarji in vlačuge pojdejo prej kot vi v nebesa! Janez je prišel k vam in vas je učil prave poti in mu niste verjeli, tako kot tudi vaši predniki niso verjeli starim prerokom; cestninarji in vlačuge pa so Janezu verjeli, delali pokoro in se poboljšali. Vi ste to sicer ugotovili, tako kot ste spoznali tudi svojo krivičnost; toda kljub temu niste počeli, kar so počeli cestninarji, da se ne bi morda celo razvedelo, da mu tudi vi verjamete. Zato bodo cestninarji in vlačuge prej prišli v Božje kraljestvo kakor vi, ki daste neskončno veliko na svoj poklic in se z njim postavljate pred vsem svetom, kot da bi bili Bogu pomagali ustvariti nebo in zemljo.

16 Toda povem vam: prav zato ste zadnji pred Bogom! Kajti vse, kar je pred svetom veliko in bleščeče, je pred Bogom gnusoba. Nočete v nebesa in še tistim, ki bi hoteli vanje, to preprečujete. Zato pa boste nekoč še bolj pogubljeni.

17 To vam povem, ker imam to pravico in moč in se ne bojim ljudi tega sveta, kot se jih bojite vi; kajti Jaz poznam Boga in moč Njegove volje, ki je zdaj v Meni ter hoče in deluje. Vi pa Boga ne poznate in Njegove volje ni v vas! Zato pa se bojite sveta in se ravnate po tem, kar vam ta narekuje v vašem srcu; in ker se po tem ravnate, si sami pripravljate sodbo, svoje prekletstvo in z njima tudi resnično, večno smrt. Ta pa je v tem, da boste še naprej ostali sužnji svoje čedalje večje lenobe in čutnosti, in boste poželi tudi njune gnusne in slabe sadove.«

18 Eden od obeh je odvrnil: »Govoriš svobodno in odkrito nam, ki smo prav tako ljudje, kot si ti. Če je vsemogočni Bog nameraval ustvariti nas ljudi samo za pekel, bi si lahko prihranil trud; kajti za to ga ne bo pohvalila nobena duša. Toda mi še vedno mislimo, da je Bog ustvaril ljudi za nekaj boljšega, in zato upamo, da nas On kot najmodrejše in najpopolnejše bitje ne bo samo zato, ker smo zaradi nepremagljivih razmer prisiljeni ravnati tako ali tako, kar takoj za večno kaznoval z vsemi mukami pekla.

19 Razumljivo je, da ne moremo vsakemu človeku, ki se nam predstavlja kot prerok, kar takoj verjeti; kajti če bi tako ravnal tempelj, potem že dolgo ne bi bil več zbirališče Judov, ki še verjamejo v Mojzesa. Zakaj pa se pusti prerok, izpolnjen z vso Božjo močjo, Judom ujeti in celo umoriti? Če se to zgodi, potem se, kot uči izkušnja, od njega skoraj takoj odvrnejo vsi učenci in postanejo spet Judje, kot so bili pred prerokom. Zakaj pa Bog to dopušča?

20 Če so preroki Njegovi posebej prebujeni in poklicani delavci in mi predstavljamo Njegovega lenega sina, ki je očetu sicer obljubil, da bo delal v vinogradu, potem pa svoje besede ni držal – kako se potem lahko zgodi, da so se ti od Boga zelo cenjeni delavci zmeraj pustili premagati nam, lenim brezdelnežem? Kako je lahko tvoj Bog kaj takega dopuščal?«

193. Prilika o vinogradniku

1 Jaz sem rekel: »Bog je vsakemu človeku dal svobodno voljo, razum in tudi vest, ki ga ves čas opozarja in opominja; brez teh treh bi bil človek le navadna žival.

2 Človeku pa sta zaradi preskusa njegove svobodne volje v njegovem mesu, v katerem se človek na tem svetu najudobneje počuti, prirojeni tudi lenoba in sebičnost.

3 Človek pa mora iz lastne moči to spoznati kot samo po sebi slabo za njegovo dušo in to kar naprej premagovati s sredstvi, ki mu jih je Bog dal na voljo, dokler ne postane popoln gospodar nad vsemi svojimi telesnimi strastmi. To pa je čutnemu in lenemu človeku nelagodno in neprijetno; raje se prepusti svojim čedalje večjim čutnim strastem, kolikor je le mogoče, in s tem pritegne še tisoče drugih, ker je tudi njihovemu mesu prijetno kopanje v lenobi in nasladi.

4 Kaj pa je huda posledica tega? Duša, namesto da bi se osvobodila vezi materije s pravo dejavnostjo, kot ji je svetoval Bog, in na koncu celo poduhovila in resnično oživela svoje materialno, se čedalje globlje pogreza v smrt svoje materije.

5 Ko se to preveč razpase med ljudmi, pa se Bog ljudi usmili in lenim ljudem še pravočasno pošlje prebujevalce. Ko ti začnejo delovati, pa veliko lenuhov podivja, jih napade in pretepe ali jih v slepem besu celo zadavi, samo da bi lahko še naprej spali v lenobi, ki tako dobro dene njihovemu mesu.

6 Ker pa je Bog ljudi vendarle ustvaril samo za večno življenje in ne za večno smrt, ne odneha, in lenim in čutnim ljudem kar naprej pošilja vsakovrstne prebujevalce, da bi se lahko ti, leni ljudje namreč, preusmerili k pravi dejavnosti, ki oživlja dušo.

7 Če opominjajočih prerokov ne poslušajo, temveč jih zgolj preganjajo, Bog pošlje še druge in ostrejše prebujevalnike kot so: slabe letine, draginja, vojne, lakota in bolezni ter še kakšne druge nadloge.

8 Če se ljudje spreobrnejo in po Božjem nasvetu postanejo spet dejavni, Bog spet kmalu odpokliče nadloge poslance nad ljudi; če pa se ljudje ne spreobrnejo, ima Bog na zalogi še večje prebujevalnike, takšna sta bila Noetov potop in uničenje Sodome in Gomore.

9 Če boste še naprej vztrajali pri svojih grehih, dokler mera ne bo polna, lahko kmalu tudi vi pričakujete zadnje največje in najhujše prebujevalnike. To sem vam zdaj

povedal, da se boste lahko, če se vam bo to zgodilo, spomnili Mojih besed.«

10 Oba sta rekla: »Kaj tako slabega smo storili, da bi moralo nad nas priti nekaj takega?«

11 Jaz sem rekel: »Kaj počnete in kaj ste vedno počenjali, vam bom takoj prikazal s prilikom, torej Mi prisluhnite.

12 Bil je moder hišni gospodar, ki je zasadil vinograd in ga obdal s trdno ograjo; nato je skopal prostor za stiskalnico in nad njim zgradil trden stolp, v katerem je lahko bivalo veliko ljudi. Ko je bilo to končano, je vse izročil viničarjem, potem ko so mu prisegli zvestobo, obljubili poštenost, marljivost in vnemo, in jim je za to določil prav dobro plačo, s katero so bili viničarji zelo zadovoljni. In hišni gospodar, ki je imel še veliko drugačnih poslov, je lahko mirno odpotoval, ker je bilo vse kar najbolje urejeno.

13 Ko pa se je približal čas trgatve, je hišni gospodar poslal svoje sluge (preroke in učitelje), da prevzamejo sadove vinograda. Ko pa so viničarji, ki so družinskemu očetu obljubili zvestobo, poštenost, delavnost in vnemo, zagledali hlapce, so se med seboj posvetovali in rekli: ‚Ah kaj, veliko nas je in bomo zlahka opravili z maloštevilnimi gospodarjevimi hlapci in si pridelek razdelili kar med seboj!‘ S tem so se vsi ti zli viničarji strinjali, napadli so hlapce, ki jih je poslal gospodar, da bi prevzeli pridelek. Enega so pretepli, drugega ubili, tretjega kamenjali.

14 Ko je hišni gospodar za to izvedel, se je zelo razjezil in znova odposlal tja hlapce, toda veliko več kot prvič. In glej, viničarji so tudi te premagali in storili z njimi enako kot s prvimi.

15 Ko je hišni gospodar izvedel tudi za to, je bil zelo žalosten in je preišljeval, ali naj svoje viničarje strogo kaznuje ali pa naj jih v skladu s svojo veliko dobroto in potrpežljivostjo znova poskusi pregovoriti, naj mu prostovoljno izročijo njegov pridelek. Premislil je in rekel: ‚Vem, kaj bom storil! Tja bom odposlal svojega edinega sina. Pred njim jim bo nerodno in uklonili se bodo njegovi pravični zahtevi.‘

16 Ko pa so viničarji zagledali sina, so govorili med seboj: »Dedič je! Dajmo, ubijmo tudi njega in si prilastimo njegovo dediščino!« Zgrabili so ga, ga potisnili navzdol po vinogradu in ga tam ubili.

17 Kaj menite zdaj: Kaj bo torej storil lastnik vinograda hudobnim viničarjem, ko se bo tam prikazal z vso svojo mogočno oblastjo?«

18 Oba sta rekla: »Vse zločince bo hudo pokončal, svoj vinograd pa zaupal drugim viničarjem, ki mu bodo pravočasno izročili pridelek! «

19 Jaz sem rekel: »Resnično in dobro sta presodila; toda ali vesta, da je treba pod vinogradom razumeti Cerkev, ki jo je Bog kot omenjeni hišni gospodar ustanovil po Mojzesu, in da ste vi, duhovniki, zli viničarji iz prilike, sluga pa številni preroki, ki vam

jih je poslal Bog; in da sem zdaj prav Jaz Očetov dedič, za katerega si vi iz dneva v dan prizadevate, da bi ga ujeli, ga oropali njegove lastnine in celo umorili, da bi potem lahko povsem nemoteno vladali na Njegovem prestolu in si med seboj razdelili pridelek iz vinograda?»

20 Nato sta oba rekla: »Kdo pa so potem tisti, ki nameravajo tebe, če si res dedič, pokončati? Mi nismo prišli sem, da bite prijeli in te umorili, temveč zato, da bi dodobra proučili, ali si ti res tisti, ki nam je bil obljubljen. Stražiti moramo na pragu starih cerkvenih vrat, da se ne bi morda v teh čudežev željnih časih, v katerih dobro žanjejo eseni in tudi drugi čarovniki, prikradel kakšen lažni Kristus ter s svojim lažnim naukom in čudeži očaral in zapeljal lahkoverno in slepo ljudstvo. Kdor pred nami ne opravi preskusa z ognjem, ta je vsiljivec in prevarant; pravico imamo, da ga zgrabimo in vržemo ven.

21 Če si res pravi Kristus - zakaj pa se potem jeziš, če te preskusimo pred ljudstvom? Če ugotovimo, da nimaš na vesti nobene prevare, potem bi te tudi vsemu ljudstvu predstavili kot tistega, za katerega se nam sam predstavljaš; če pa bi ostroumno ugotovili, da se kar sam povzdiguješ - zaradi svojih skrivnih čarovnij -, potem je naša dolžnost, ki nam jo je naložil Bog, da te vržemo ven kot sleparja in bogokletnika ter kaznujemo po postavi. Če torej ravnamo tako, kako nas potem moreš enačiti s hudobnimi viničarji in nas obdolžiti pred vsem ljudstvom?

22 Jaz sem rekel: »Ker imam vse razloge za to in se vas ne bojim! Naj vam to še bolj utemeljim: Že v davnih časih so bili prav takšni, kakršni ste vi zdaj, in tudi vedli so se tako; tudi ti (vaši predhodniki) so se zmeraj imeli za povsem zakonite varuhe in sodelavce v Božjem vinogradu; kjer koli so delali, so si prilastili sadove, sprevrgli Božji zakonik in ga celo zamenjali s posvetnim v svoje tuzemsko posvetno dobro.

23 Nato je Bog poslal k njim preroke in vaši predhodniki so jih preganjali z ognjem in mečem, saj so preroke pred ljudstvom vedno prikazovali kot lažne preroke in vsakega človeka, ki bi prevzel prerokov nauk in živel po njem, razglasili za grešnika in bogokletnika.

24 Šele sto let pozneje so priznali za prave preroke tiste, ki so jih v njihovem času preganjali tedanji duhovniki, postavili so jim spomenike, ki jih vi še danes vsako leto prebelite zgolj iz navideznega strahospoštovanja; toda besedam tistih prerokov tudi danes prav tako malo verjamete, kot so jim verjeli tedanji duhovniki. In tako kot so preganjali stare preroke, tako tudi danes preganjate k vam poslane preroke, jih razglašate za lažne, jih izganjate in morite!

25 Ker pa tako ravnate - tega pa ne morete zanikati - ali nimam pravice razglasiti vas za tiste hudobne viničarje, ki jih bo kmalu po vaši sodbi grdo pokončal gospodar

vinograda? Res ste varuhi, toda tiste roparske sorte, ki straži roparsko votlino!

26 Da vas skrbi ugajanje Bogu, v katerega še nikoli niste verjeli? Skrbi vas samo vaš posvetni ugled, ker vam prinaša veliko zlata, srebra in dragih kamnov in še prvo in najboljše od vsega, kar dežela vzredi in pridela. Če bi verjeli v Boga, bi se držali tudi Njegove postave, v kateri piše: ‚Ne poželi si tistega, kar je sosedova last!‘ in ‚Ne ubijaj!‘ Vi pa hrepenite po vsem in si jemljete že vse, kar je last bližnjega, ki si je to pridobil v potu svojega obraza. Če pa vam ta zelenega noče izročiti, ga preganjate huje kakor lačni volkovi jagnje, in kdor vas kot od Boga prebujen opomni, da ne ravnate prav, tega takoj zgrabite in ubijete.

27 Da ravnate tako in nič drugače, pa ne vem samo jaz, to ve že vsak človek ter joče in toži nad vašo najbolj brezobzirno trdoto. Ubogim ljudem nalagate najtežja bremena, sami pa se jih niti s prstom ne dotaknete!

28 Povejte ljudem tukaj, ali vas je za takšno najnesramnejše in brezvestno gospodarjenje kdaj koli pooblastil Mojzes ali kateri drugi od prerokov? Kje je zapisano, da lahko prevzamete imetje vdov in sirot za obljubljeni dolge molitve, in kdaj je Mojzes zaukazal prave preroke razglasiti za lažne, jih preganjati in moriti?

29 Če pa počnete vse to - tega nikakor ne morete zatajiti -, potem pa je jasno kot beli dan pred vsem svetom, da ste prav vi hudobni viničarji, o katerih sem govoril!«

30 Ob tem sta se farizeja z drugimi vred zelo razburila, da sem jim to očital, in vse ljudstvo je zavpilo: »Da, da, povedal je popolno in čisto resnico! Prav tako je in niti za las drugače!«

31 Ko je ljudstvo to izkričalo, sta se farizeja grozeče oglasila: »Povej nam, kdo si torej, da si nam upaš kaj takega povedati v obraz pred vsem ljudstvom! Ali ne poznaš naših pravic in naše oblasti? Koliko časa boš še skušal naše potrpljenje?«

32 Jaz sem rekel: »Jaz sem zdaj Tisti, ki govori z vami; in se niti najmanj ne bojim vaše oblasti, ker je vaša namišljena pravica pred Bogom in vsemi poštenimi ljudmi največja krivica. Kar pa zadeva potrpljenje, bi bilo primernejše, če bi vprašali, koliko časa bom še Jaz potrpežljiv z vami, namesto da zmotno govorite o svojem potrpljenju do Mene; kajti Meni je dana vsa oblast in moč tako v nebesih kot na zemlji. Moja volja vas lahko uniči in vrže v ogenj Moje jeze; vi pa Mi ne morete storiti ničesar, ker vas Jaz lahko veliko prej uničim, kot bi vi lahko položili Name le en prst. Da, če bom zaradi vaše prevelike zlobe dopustil, da boste vi name položili svoje ostudne roke, tedaj bo tudi prišel dan vaše sodbe in pogube!«

194. Farizeja sprašujeta o Božjem kraljestvu

1 Eden od obeh farizejev je rekel: »Kako bogoskrunsko nesmiselno nakladaš! Ali

nismo mi zidarji Božje hiše na zemlji, ki sta nas nastavila Mojzes in Aron, in je to tudi zapisano?«

2 Jaz sem rekel: »Da, da, tako je sicer zapisano; zapisano pa je še nekaj drugega in prav zato vama bom to tudi povedal, ker sta že omenila zidarje. Tam pa je tudi zapisano, kar vama je zagotovo znano in lahko preberete tudi v Pismu: ‚Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogalni kamen. Gospodu se je to zgodilo in zdaj čudovit stoji na ogled pred vašimi očmi. Zato vam pravim: Božje kraljestvo vam bo odvzeto in dano poganom in bo pri njih obrodilo svoje sadove.‘«

3 Dvojica je rekla: »Kaj naj bi se zgodilo z vogalnim kamnom, za katerega se zdi, da se ti imaš?«

4 Jaz sem rekel: »S tem kamnom, ki ste ga zavrgli in je zdaj kljub temu postal vogalni kamen, pa bo tako: Kdor bo padel nanj, tako kot vi zdaj, se bo razbil; in na kogar bo ta kamen padel - to lahko pričakujete vi - ga bo zmečkal! Ali razumeta?«

5 Po tem Mojem pojasnilu so začeli tudi drugi navzoči visoki svečeniki in farizeji šele dojemati, da so oni tisti, ki jih bo zmečkal kamen, ki bo padel nanje. Zato so se zelo razkačili in se začeli posvetovati, kako bi Me morda le prijeli in pokončali.

6 Toda zmernejši so jim to odsvetovali in jih opozorili na množico ljudi, ki Me je imela za velikega preroka, in da sem ljudstvu zagotovo prav zato že dovolj razkril, kaj vse so visoki svečeniki in farizeji ves čas počeli s preroki. Zato bi bilo primernejše, če bi me najprej premagali v razpravi, Me pred ljudstvom potem prikazali kot lažnivca in goljufa in šele nato prijeli in prepustili sodišču - potem pač ljudstvo ne bi moglo nič več ugovarjati. Dokler pa Me ne ujamejo v razpravi, bi bilo skrajno tvegano, da bi Me prijeli prav v tem času, ko je ljudstvo pod vplivom nočnih znamenj na nebu še preveč razburjeno.

7 Visoki svečeniki in farizeji so to kmalu spoznali, potlačili svoj bes in sklenili, da Me bodo skušali še naprej premagati z zvijačnim govorjenjem.

8 Po takšnem sklepanju so se, ker so se ljudstva zelo bali, kot nekakšni dobrohotneži spet obrnili Name in Me vprašali (farizeji): »Mojster, ker si tako zelo poučen v Pismu, bi radi izvedeli, v čem je Božje kraljestvo, ki nam bo odvzeto in dano poganom ter jim bo dajalo zelene sadove. Kaj je sploh Božje kraljestvo - kaj razumeš pod tem? So to nebesa, v katera upajo, da bodo po telesni smrti prišli vsi verujoči, ali pa ta že obstajajo nekje na zemlji, tako razberemo iz tvojih besed, kajti sicer ne bi mogla biti dana poganom, saj poganov v pravih, duhovnih nebesih naj ne bi bilo, kajti nikjer ni zapisano, da bodo nekoč tudi mračni pogani vzeti v Božje kraljestvo? Takšne besede iz tvojih preroških ust se nam zdijo nekoliko skrivnostne, zato te tudi prosimo, da nam zadevo podrobneje razložiš!«

9 Ob tem so se že skrivaj veselili, saj so menili, da sem se s takšnimi besedami že ujel in da jim na tako zvito vprašanje ne bom mogel prav odgovoriti. Tudi marsikdo iz ljudstva je že začel dvomiti in so vsi napeto čakali, kako se bom izvil iz te zanke.

10 Toda Jaz sem se junaško izprsil in prav nič v zadregi sem začel, kot sledi, z njimi znova govoriti v prilikah: »Ker ste polni lenobe, čutnosti in samovšečnega napuha, tudi ne morete razumeti skrivnosti in resničnosti Božjega kraljestva. Zelena nebesa si predstavljate kot nekakšen nadvse veličasten in velik kraj nad zvezdarni, v katerega bodo vzete pobožne duše po telesni smrti ali - kar si nekateri med vami še neumneje in bolj nesmiselno predstavljajo - po številnih tisočletjih šele na sodni dan, ki ga niste nikoli doumeli, in tam za zmeraj uživali v največjem ugodju. V takšnih vaših nebesih, kakršnih ni nikjer drugje razen v vaši najneumnejši domišljiji, pa naj po vašem najsebičnejšem verovanju ne bi bilo prostora za mračne pogane. Da, tako vam pravim, v takšnih vaših nebesih jih tudi nikoli ne bo, saj ni mogoče, da bi bil kdor koli vzet v takšna nebesa, ki jih v resnici ni nikjer!

11 Da pa se ne bi mogel nihče nekoč izgovarjati, da ni vedel, kako naj si resnična nebesa prestavlja drugače, vam bom zaradi ljudstva v slikah prikazal, kakšna so prava nebesa v vsej neskončnosti, tu na tej zemlji, v zvezdah in nad vsemi zvezdarni; vsepovsod so namreč enaka. Prisluhnite Mi torej!«

195. Prilika o kralju in njegovem poročnem obedu

1 (Gospod): »Nebeško ali Božje kraljestvo je podobno kralju, ki je svojemu sinu pripravil kraljevsko svatbo. V ta namen je poslal svoje hlapce in služabnike, da bi na poročno gostijo povabili številne ugledne goste. Toda povabljeni so sami pri sebi rekli: ‚Zakaj bi šli na to kraljevsko poročno pojedino; doma se imamo bolje pa še zahvaljevati se nam ni treba nikomur!‘ In zato se kraljevemu vabilu nihče od povabljenih ni odzval.

2 Ko je kralj izvedel, da povabljeni gostje, ki so bili najprej povabljeni, nočejo priti, je odposlal še druge hlapce in jim naročil: ‚Povejte povabljenim: Glejte, vse je pripravljeno za svatbo! Zaklal sem vole in pitana teleta in zato pridite vsi na slavnostno gostijo!‘

3 Hlapci so se odpravili in vse natančno prenesli povabljenim gostom. Toda povabljeni se za to spet niso zmenili, ampak so to prezrli; nekateri so se odpravili na svoja polja, drugi po drugačnih opravkih, tretji pa so pograbili hlapce in jih zasmehovali, nekatere pa celo pobili.

4 Ko je kralj to izvedel, je v svoji pravični jezi takoj poslal svojo vojsko in pokončal vse te morilce, zažgal njihov kraj in ga uničil do temeljev.

5 Nato je kralj znova spregovoril hlapcem: ‚Svatba je sicer že pripravljena, toda povabljeni je niso bili vredni, zato se odpravite na vse javne ceste in ulice in na svatbo povabite vse, na katere boste naleteli!’

6 In hlapci so se odpravili in pripeljali, kogar koli so našli, hudobne in dobre. In glej, mize so bile povsem zasedene.

7 Zdaj se je kralj odpravil v veliko jedilnico, da bi pozdravil goste. Tedaj je zagledal enega, ki še zdaleč ni bil primerno oblečen za poročno slavje, vsi drugi pa so že po povabilu odhiteli domov in se v naglici tako slavnostno uredili, kolikor so le mogli.

8 Kralj je vprašal hlapce: ‚Zakaj se tisti človek ni primerno svatovsko pripravil za naše slavje, da bi osvežil moje oči in ne izzival številnih drugih gostov?’

9 Hlapci so odgovorili: ‚O mogočni kralj, to je eden od prvotno povabljenih, ki niso hoteli priti. Nanj smo ob tretjem povabilu naleteli na ulici, ga znova povabili in mu svetovali, naj se tudi on preobleče v svatovska oblačila. On pa je odvrnil: ‚Ah, kaj to! Zaradi svatbe si že ne bom belil las, ampak se bom odpravil tja takšen, kakršen sem!’ In takšen, kot je bil na ulici, je prišel na svatbo z drugimi gosti in tega mu tudi nismo preprečili, saj nam česa takega nisi naročil!’

10 Ko je kralj to zvedel, se je odpravil k tistemu, ki ni bil primerno oblečen za slavje, in mu rekel: ‚Kako si lahko prišel sem, ne da bi se oblekel slovesno, kot se za svatbo spodobi? Glej, mize so povsem zasedene z revnimi, od katerih so po večini hudobni in samo majhen del je dobrih; toda vsi so primerno napravljene, tako da moje oči prav uživajo, ko jih gledam. Povabljen si bil že prvič in se povabilu nisi hotel odzvati, odzval si se šele na tretje vabilo, ko so bili povabljeni vsi, vendar se nisi oblekel primerno poročnemu slavlju, čeprav si dovolj premožen, da bi si zlahka privoščil svatovsko oblačilo. Zakaj si me tako osramotil?’

11 Vprašani pa se je nad kraljem skrajno vznejevoljil, ni se hotel niti opravičiti in še manj kralja prositi odpuščanja, ampak je kar molčal in kralju sploh ni odgovoril, čeprav ga je ta nagovoril kakor prijatelja.

12 Takšna hudobna zakrknjenost pa je kralja tako razjezila, da je služabnikom naročil: ‚Ker je ta človek tako trmast in moja veliko ponižnost in prijateljstvo nagrajuje z nejevoljo, jezo in prezirom, mu zvežite roke in noge (voljo ljubezni in modrost) in ga vrzite ven (v materijo) v najglobljo temo (zgolj posvetni razum). Tam bo tuljenje in škripanje z zobmi (posvetni prepiri o pravici, resnici in življenju).’

13 S to priliko pa vam povem, da je Bog za resnično Božje kraljestvo po Svojih prebujenih hlapcih povabil in poklical tudi številne izmed vas, toda izbranih bo le malo. Kajti prvič niso hoteli slediti vabilu, nato so se mu upirali - kot na primer zdaj -, in ko so bili tretjič povabljeni na svatbo tudi vsi pogani, se okrasili in prišli nanjo, je

prišel le en sam izmed prvopovabljenih in to v neprimernih svatovskih oblačilih -, in ta je podoba vaše zakrknjenosti, ki vas bo izgnala v najhujšo posvetno temo in stisko. Zato bo med številnimi že od začetka poklicanimi le malo izbranih in zato vam bo resnično Božje kraljestvo odvzeto in dano poganom; vi pa boste iskali in se prepirali v svoji skrajni posvetni temi, in zdaj izgubljenega Božjega kraljestva, ki ste ga zavrnil, ne boste našli do konca sveta.

14 Resnično in živo Božje kraljestvo pa ne prihaja z zunanjim pompom in tudi ni v njem, ampak je globoko v človeku; kajti kdor ga nima v sebi, ga zanj vekomaj ni nikjer v vsej neskončnosti.

15 Božje kraljestvo v človeku pa je v tem, da človek izpolnjuje Božje zapovedi in odslej veruje v Tistega, ki je bil v Meni poslan k vam.

16 Resnično vam povem: Kdor veruje Vame in deluje po Moji besedi, ta ima večno življenje v sebi in s tem tudi resnično Božje kraljestvo, kajti Jaz sam sem Resnica, Luč, Pot in večno Življenje!

17 Kdor to sliši bodisi iz Mojih ust ali iz ust tistih, ki jih bom kot svoje prave in veljavne priče že zdaj odposlal in še veliko drugih v prihodnje, in ne verjame, da je to tako in nič drugače, in tudi večno nič drugače biti ne more, ta ne pride v Božje kraljestvo, temveč ostane v noči svoje posvetne sodbe. To sem vam zdaj povedal; blagor tistemu, ki se bo po tem ravnal.«

196. Vprašanje o davku

1 Ko so to slišali visoki svečeniki, pismouki in farizeji, niso vedeli, kaj naj bi še ukrenili zoper Mene, da bi Me premagali v razpravi. Kajti z vprašanjem o Božjem kraljestvu jim ni uspelo, ker mi niso mogli biti kos in ker je ljudstvo glasno izjavljalo, da sem pravkar govoril in učil popolno resnico.

2 Tudi navzoči zmerneži so rekli: »Že pred tem smo vam povedali, da mu z vprašanji iz Pisma ne bomo kos, ker je v njem očitno bolj podkovan kakor mi. Spraševati ga morate samo za njegove nasvete in mnenje o rimski postavi, ki jo on kot Mojzesov prerok, ki priznava Mojzesovo postavo, ne more odobravati. V tem bi ga še najlaže ujeli! Toda vprašanja mu morajo postaviti le vrhunski izvedenci. «

3 S tem so se vsi strinjali in se skrivaj med seboj posvetovali, kako bi Me na ta način ujeli.

4 Nekateri so se nato odpravili ven k učenjakom rimskega prava in v rimskem pravu izvedenim Herodotovim služabnikom ter jim obljubili veliko plačilo, če bi Me premagali v razpravi.

5 Ti so se kmalu pojavili in s hinavsko prijaznim obrazom rekli (Herodovi služabniki):

»Mojster, vemo, da si resnicoljuben in da pravilno učiš Božjo pot in se ne sprašuješ, ali komu morda tvoj nauk ni po godu. Kajti mar ti je samo resnica in nikoli pomembnost kakšne osebe, zato lahko tudi zmeraj svobodno poveš svoje mnenje. Glej, mi smo izvedeni v pravo in zmeraj se nam je zdelo nenavadno, da moramo mi, Judje, ki naj bi bili po Mojzesovih določenih svobodni, plačevati cesarju v Rimu davke. Kaj meniš o tem? Je prav, da moramo tudi mi Judje zdaj plačevati cesarju davke, čeprav imamo listino, po kateri se lahko kljub rimski vrhovni oblasti svobodno gibljemo in se držimo Mojzesovih določil. Kaj meniš o tem?«

6 Ker pa sem njihovo zvižajočo še predobro opazil, že ko so vstopili, sem jih resno pogledal in glasno vprašal (Jaz): »Hinavci, kaj Me skušate? Pokažite mi davčni novec!«

7 In takoj so mi izročili rimski groš.

8 Jaz pa sem nadaljeval: »Čigava je slika in čigav napis?«

9 In oni so odgovorili: »Kakor vidiš, očitno cesarjeva!«

10 Jaz sem rekel: »No, torej dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je Božjega!«

11 Ko so oni to slišali, so se čudili Moji modrosti in rekli duhovnikom: »Tega modreca pa kar sami sprašujte, kajti mi nismo dorasli njegovi modrosti!«

12 Nato so odšli.

13 Jaz pa sem se svobodno pogovarjal z ljudstvom o nesmrtnosti človekove duše, kar je pritegnilo nekatere navzoče saduceje, s katerimi sem, kot sledi, kmalu navezal stik.

14 Med vsem tem početjem pa je seveda prišlo poldne, zato so me nekateri učenci vprašali - ko sem pravkar farizeje skoraj povsem porazil in Me je podprlo vse ljudstvo ter verovalo Vame -, ali ne bi bilo pametno, da bi se odpravili iz templja in poskrbeli za kosilo.

15 Jaz sem rekel: »Za to je še dovolj časa, kajti človek ne živi samo od kruha, temveč tudi od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust. Delati moram, dokler je dan; ko pride noč, se s tem ljudstvom ni dobro ukvarjati in delati. Farizeji so sicer zdaj odšli iz templja, da bi se med seboj znova posvetovali, ali Me morda le ne bi bilo mogoče kako ujeti. Kmalu se bodo namreč vrnili in se motovili okoli Mene. Toda tam stoji kopica saducejev, ki so se že močno usmerili k Meni in bodo kmalu začeli govoriti z Menoj. Ob tej priložnosti pa ne bo primanjkovalo ne farizejev in ne pismoukov, zato ostanimo v templju, ker tudi ljudstvo ostaja tu. Če pa kdo izmed vas želi oditi ven, da bi poskrbel za svoje telo, lahko to tudi stori; ljubše pa Mi je, če ostane.

16 Ko so učenci to slišali, so ostali, in nihče izmed njih ni zapustil templja.

197. Jezus in saduceji. Zakonska zveza v nebesih

1 Nato so pristopili k Meni saduceji, ki so po svojih nazorih ciniki in ne verjamejo v vstajenje in življenje duše po telesni smrti, in Me vprašali: »Mojster, Mojzes je rekel, čeprav ni izrecno priporočal: ‚Ko neki ženi umre mož in ostane brez otrok, naj njegov brat oženi ženo svojega pokojnega brata in svojemu bratu obudi seme.‘ Pri nas je bilo sedem bratov. Prvi je poročil ženo, toda kmalu je umrl, ne da bi v ženi obudil seme. Po Mojzesovem nasvetu se je potem drugi brat poročil z vdovo svojega brata. Tudi s tem se je zgodilo tako kot s pokojnim bratom; in tako je žena prehajala od enega do drugega in tako naprej do sedmega brata, ostala brez potomstva in nazadnje sama umrla. Če je vstajenje po telesni smrti resnično, se ob tem sprašujemo, katerega žena bo v drugem življenju? Kajti tukaj je imela za moža vseh sedem bratov.«

2 Jaz sem rekel: »O, glede tega pa se zelo motite in ne poznate Pisma in še toliko manj Božje moči. V tem vam nerazumljivem vstajenju bodo ljudje povsem enaki Božjim angelom in se ne bodo niti ženili niti možili. Kajti zakon v nebesih je nekaj drugega kakor vaš zakon na zemlji.

3 Tako kot sta na zemlji med seboj povezana pravičen moški in pravična ženska, sta v nebesih med seboj povezani ljubezen in modrost.

4 Če pa ste že tako poučeni v Pismu, ste v njem tudi prebrali, da je Bog povsem jasno povedal: ‚Sem Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov!‘ Bog pa ni Bog mrtvih, temveč Bog živih. Če pa je Bog zanesljivo Bog živih in ne mrtvih, in po vašem prepričanju popolnoma uničenih, potem morajo Abraham, Izak in Jakob tudi zdaj še naprej živeti in so morali že zdavnaj v preteklosti vstati v resnično, večno življenje. Kajti če ne bi bilo tako, potem Bog Mojzesu ne bi govoril resnice, ko je dejal: ‚Jaz sem Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov, kajti Bog je potem lahko samo Bog tistim, ki tod nekje živijo in obstajajo, in nikakor ne tistim, ki ne živijo in jih ni nikjer. Nekaj takega trditi in verjeti bi bil največji nesmisel tega sveta!

5 Ko pa je Abraham še v mesu hodil po zemlji in mu je bilo napovedano, da bom nekoč Jaz osebno - to se je zdaj izpolnilo pred vašimi očmi - prišel na ta svet tudi v mesu kot človekov sin, in mu je bilo obljubljeno, da bo lahko sam gledal Moj dan in Moj čas na tem svetu, se je tega silno razveselil (Jn 8,56).

6 Lahko pa vam povsem trdno zagotovim, da je Moj dan in Moj čas na tej zemlji tudi videl in ga še naprej vidi ter se tega neznansko veseli. Ali bi mu bilo to mogoče, če ne bi že dolgo tega vstal ali če bi bil mrtev, ali kot menite vi, za vekomaj izničen?«

7 Do konca poraženi saduceji so odgovorili: »Pokaži nam torej vstalega očeta Abrahamu in verjeli ti bomo, kar si pravkar povedal!«

8 Jaz sem rekel: »Če ne verjamete Mojim besedam, tudi zlahka prikazanemu Abrahamu ne bi, in bi rekli: ‚Poglejte, ta človek je res čarodej in nas hoče preslepiti!‘ Toda povem vam: Jaz sam sem Življenje in Vstajenje; kdor veruje Vame, ta ima življenje in vstajenje že v sebi.

9 Tu vidite mnoge, ki še hodijo v mesu, in so v duhu že vstali, in smrti ne bodo več ne čutili in ne okusili, ampak kar naprej večno živeli. Ti so Abrahama, Izaka in Jakoba že videli in z njimi govorili ter spoznali, za kaj gre; toda vi o tem še dolgo ne boste nič vedeli, čeprav živite in tudi mislite in čustvujete. Ali ste Me razumeli?«

10 Ko so saduceji prejeli ta Moj poduk, niso nič več pripomnili in so se umaknili.

11 Toda ljudstvo je bilo osuplo nad Mojo veliko modrostjo in je govorilo: »Ta pa je več kot zgolj prerok, kajti govori kot samostojen mogočen gospodar. Če bi bil samo prerok, ne bi govoril kot gospodar, poln največje moči iz Boga; kajti kdor pravi: ‚Jaz sem Življenje in Vstajenje samo; kdor Vame veruje, ta ne bo videl smrti, je ne bo čutil ali okusil, kajti ta ima življenje in vstajenje že v sebi!‘ - tako razen Boga ne more nihče govoriti o sebi. Vendar verno, da je bil vsem Judom obljubljen mesija, katerega ime bo veliko; kajti imenoval se bo Immanuel, to pomeni: Bog z nami. To je prav gotovo ta človek; od kod bi sicer imel tolikšno moč in modrost?«

198. Gospod vpraša farizeje, kaj menijo o Kristusu. Človekovo bistvo. O troedinem Božjem bitju

1 Ljudje so se pogovarjali med seboj. Toda farizeji in pismouki, ki so bili znova navzoči, niso mogli izvedeti, kaj meni ljudstvo o Meni; vsaj to so slišali, da sem saducejem zaprl usta, in so se tega skrivaj zelo veselili, ker so saduceje zelo sovražili. Nato so se spet opogumili, da bi Me še naprej poskušali nekako ujeti v razpravi.

2 In nato je stopil neki pismouk k Meni in rekel: »Mojster, prepričan sem se, da si ti res moder kot malokdo in v Pismu zelo dobro podkovan; zato mi povej: Katera je najpomembnejša zapoved v vsej postavi?«

3 Jaz sem rekel: »Najpomembnejša zapoved, ki vsebuje tudi vse druge, pravi: Boga, svojega Gospoda, ljubi iz vsega srca, iz vse duše in vse čudi! Glej, to je prednostna in največja zapoved. Druga pa je tej enaka in se glasi: Ljubi tudi svojega bližnjega kakor samega sebe, to pomeni, da zanj z veseljem vedno stori vse tisto, kar bi si tudi ti želel, da bi on storil tebi, če bi bil ti tega potreben in bi bilo to v njegovi moči. Na teh dveh zapovedih temeljijo vsa postava in vsi preroki. Ali pa morda poznate še katero pomembnejšo zapoved?«

4 Pismouk je rekel: »Nobene pomembnejše ne poznam, zato si tudi prav odgovoril.«

5 Zdaj se je okoli Mene zbrala že cela množica farizejev in pismoukov in se

posvetovala, kaj naj bi Me še vprašala, da bi se jim uprl in bi Me lahko prijeli.

6 Jaz pa sem jim rekel: »Poslušajte, da Mi vi želite zastaviti vprašanja, pri katerih domnevate, da se bom ujel, so ugotovili že vsi tukaj navzoči. Odgovoril sem vam že na množico vprašanj in vam dokazal, da se Me ne da ujeti; zato pa bi vas zdaj Jaz rad nekaj vprašal. Če boste na vprašanje odgovorili, Mi boste lahko spet zastavili vprašanje ali več njih.«

7 Farizeji so odgovorili: »Dobro, kar vprašaj; tudi mi ti ne bomo ostali dolžni odgovora!«

8 Jaz sem rekel: »Zdaj pa mi povejte: kaj se vam dozdeva o Kristusu? Čigav sin je?«

9 Farizeji so rekli: »Kot je zapisano: Davidov «

10 Jaz sem rekel: »Hm, nenavadno, če je tako, kako to, da Ga David sam v duhu imenuje svojega Gospoda, ko pravi: ‚Gospod je rekel mojemu Gospodu: Sedi na Mojo desnico, dokler ne položim Tvojih sovražnikov pred Tvoje noge!‘? Če pa Ga David imenuje svojega Gospoda -, kako je potemtakem Davidov sin?«

11 Neki farizej je nato odgovoril: »Vemo, da je David v duhu govoril o Kristusu; toda kdo razume, koga je mislil z ‚Gospodom, ki je govoril z njegovim Gospodom, in kdo naj bi bil tisti Gospod, ki ga je David imenoval ‚moj Gospod‘? Kajti glede na Mojzesov nauk ne moremo domnevati, da so v Davidovem času imeli in tudi verjeli v dva Gospoda, od katerih bi bil vsak popolnoma Bog! Gospod, ki je govoril Davidovemu Gospodu, je očitno moral biti nekdo drug kot tisti, ki ga je David imenoval moj Gospod; kajti kako bi lahko sicer David rekel: ‚Gospod je govoril mojemu Gospodu?‘ Kdo naj to razume? Če razumeš ti, nam razloži, pa bomo verjeli, da govoriš iz Božjega duha!«

12 Jaz sem rekel: »Če vi kot pismouki ne razumete starega načina govorjenja Hebrejcev, kako bi šele lahko razumeli njihovega duha?

13 Gospod, torej Jehova, je bil menda Davidu tudi Gospod, torej tudi njegov Gospod? In David torej ni zgrešil, ko je rekel: ‚Moj Gospod je govoril mojemu Gospodu.‘ Če pa je govoril tako, potem je tudi jasno, da sta samo zaradi iste besede navidez dva Gospoda, v resnici pa gre za istega Gospoda! Ali ne pravite: ‚Moj duh je govoril razumu moje duše?‘ Ali torej človekov duh ne prebiva v njegovi duši in je tako eno z dušo, čeprav je kot prava življenjska sila v duši plemenitejši in popolnejši kot snovna duša v sebi in sama zase?

14 V Bogu pa sta tudi dve razlikujoči se bitnosti, čeprav sestavljata Njegovo pratemeljno bit in s tem tudi Njegovo nedeljivo eno prabit.

15 Prva razlikujoča se bitnost je ljubezen kot večni življenjski plamen v Bogu, druga razlikujoča se bitnost pa je - kot posledica najsvetlejšega življenjskega plamena —,

luč ali modrost v Bogu.

16 Če je torej tako in neizpodbitno nič drugače, ali ni ljubezen v Bogu povsem enako veličastje v Bogu kot Njegova modrost?

17 Ko pa je David rekel: ‚Gospod je govoril mojemu Gospodu,‘ je s tem samo poudaril, da je ljubezen polna usmiljenja, v Bogu prežela vso svojo modrost in ji dejala: ‚Sedi na mojo desnico, postani beseda in bitje, postani eno z vso mojo življenjsko močjo in vse, kar je sovražno svetlobi, se bo moralo potem ukloniti ljubezensko-življenjski moči v njeni luči.‘

18 Kar pa je tedaj David rekel v duhu, je zdaj utelešeno pred vašimi očmi. Zakaj zapirate oči in se nočete zavedati, da zdaj pred vami stoji izpolnjena velika obljuba ter govori in vas poučuje o poti resničnega življenja iz Boga in v Bogu?«

19 Ko so farizeji to slišali iz Mojih ust, so se nekako prestrašili Moje modrosti, tako da se nihče izmed njih ni upal še nadalje spraševati, da bi Me s tem preskusil.

20 In zmernejši del templjarjev je bolj na skrivaj rekel srditežem: »Povsem dobronamerno smo vam že vnaprej povedali, da pri tem človeku ne bo mogoče nič doseči. Kajti prvič, ima v svoji volji takšno nedojemljivo čudežno moč, s katero lahko prestavlja in uničuje gore, drugič, diamantno trdno ima na svoji strani vse ljudstvo in Rimljane, in tretjič, tako nepojmljivo moder je, da ga z vso našo modrostjo z nobenim še tako zvito zastavljenim vprašanjem ne moremo niti toliko ujeti, da bi ljudstvo podvomilo o njem. Bolj ko ga sprašujemo, bolj sami povzročamo, da ljudstvo dvomi o nas in nas je začelo po dolgem in počez zasmehovati. Kaj nam to koristi? Veliko boljše bi bilo, če se z njim sploh ne bi spustili v to. Tako pa nam zanesljivo slabo kaže; kaj naj storimo? Takole menimo: najpametnejše bi bilo zdaj zadevo opustiti in se javno nič več ukvarjati z njo!

21 Če bi bil to morda vendarle Božji poseg, potem se temu zaman upiramo; če pa to ni, bo samo od sebe prešlo, tako da se tega kmalu ne bo nihče več spominjal - tako se je že velikokrat zgodilo. Tako menimo mi, vi pa lahko še naprej delate tako, kot mislite, da je dobro, čeprav bi se lahko že do zdaj prepričali, da smo imeli prav «

22 Vrhovni svečenik je rekel naskrivaj, da ga nihče od ljudstva ni slišal: »Da, da, prav imate; toda ali naj prenašamo, da nas pred vsem ljudstvom, ki je naša dobra molzna krava, tako podcenjuje ?!«

23 Eden izmed zmernih je odgovoril: »Vse to je prav in res; toda domislite si česa, kar bi zavoženo zadevo spet popravilo, pa vas bomo radi z vsemi sredstvi podprli. Toda glede tega mislimo, da bi se težko našlo kaj učinkovitega, z neučinkovitimi sredstvi pa bomo omenjeno zadevo le še bolj krepili in si slabšali položaj.«

24 Vrhovni svečenik je rekel: »Kaj bi bilo, če bi ga nekako pripravili do tega, da bi nas

on sam pred ljudstvom predstavil kot to, kar vendarle smo po Mojzesu?

25 Zmerni je rekel: »To bi morda zaleglo celo bolj kakor vse tiste pasti, ki smo mu jih že nastavili. Naj nekdo poskusi, vendar pošteno in resno; morda bo kaj koristilo. Kajti kolikor se nam dozdeva, v bistvu ni hudoben in ne maščevalen, saj smo od vseh strani slišali, da naj bi bil ubogim storil veliko dobrega, kajti sicer ga ne bi toliko ljudstva podpiralo.«

26 Nato so se med seboj posvetovali, kdo naj bi bil tisti, ki bi o tem govoril z Menoj. Za to se je kmalu odločil neki zmernež in potem so ga vsi po vrsti potrdili kot primernega. Ta je prišel s to zadevo k Meni in Me hotel nagovoriti.

27 Toda Jaz mu nisem pustil do besede in sem mu takoj povedal v obraz: »Še predobro vem, kaj mi hočeš zdaj povedati; lahko si upravičeno prihraniš trud, da bi tukaj pred Menoj zgubljal besede o vaši zadevi. Vem tudi, kaj moram reči ljudstvu in tudi Mojim učencem v vaš prid in proti vam, - zato lahko ali odideš ali pa ostaneš in prisluhneš, kaj bom govoril!«

28 Ko je farizej to slišal, se je obrnil in se znova vrnil k svojim; vsi so napeli ušesa, kaj vse bom ljudstvu govoril v njihov prid in proti njim.

199. Gospod spregovori o pismoukih

1 Jaz pa sem se kmalu oglasil in rekel: »Na Mojzesovem stolu zdaj sedijo pismouki in farizeji. Vse, o čemer govorijo vam, da temelji na Mojzesu in prerokih in da naj bi to uresničevali, upoštevajte in tako tudi storite; toda ne zgledujte se po njihovem početju, ne delajte tega, kar počnejo oni!

2 Večinoma vam govorijo, da delajte dobro in pravilno; toda oni sami ne delajo tako kot učijo. Nalagajo vam težka, pogosto pretežka bremena in vam jih obešajo na vrat, sami pa se jih nočejo dotakniti niti z mezincem.

3 Vsa dela, ki so videti dobra, opravljajo zato, da bi bili pred ljudmi videti kot Božji služabniki. Zato tudi pišejo odpustke (tistim, ki so, da bi si zagotovili dobro usodo, drago plačali obsežne in dolge molitve ter žrtvene darove) in si podaljšujejo obrobe na oblačilih (velike obrobe na oblačilih so pomenile strogo in nenehno žrtvovanje ter molitve, vse to pa je bilo le navidezno).

4 Zelo radi zasedajo častno mesto v jedilnicah in šolah, in dobro se jim zdi, če jih ljudje pozdravljajo na trgu in imenujejo ,rabin.

5 Toda vi, ki ste Moji učenci ali pa bi to radi postali, pa ne smete dovoliti, da vas imenujejo tako! Kajti samo eden je vaš pravi Mojster, in to sem Jaz (Kristus); vi vsi pa ste si med seboj enakovredni bratje.

6 Odslej tudi več na zemlji nikogar ne imenujte Oče v polnem pomenu resnice. Kajti

samo eden je vaš resnični Oče, Večni v nebesih namreč!

7 In znova vam povem, nikoli ne smete dopustiti, da bi vas kdor koli zaradi Mojega nauka imenoval mojster, vas tako naslavljal; kajti zdaj že dobro veste, kdo je vaš Mojster.

8 Zato naj ne bo med vami tudi nobenega razvrščanja po pomembnosti, kot se dogaja v templju in tudi v človeški družbi, kajti največji in najvišji med vami naj bo drugim bratom strežnik in sluga! Kajti kdor se bo poviševal, bo ponižan in kdor se bo iz ljubezni do svojih bratov sam poniževal, bo povišan.«

9 Ko so farizeji slišali ta Moj poduk, so Me jezno opazovali, ljudstvo pa Mi je glasno vzklikalo: »O Mojster, samo ti si pravi; če bi bilo tako med vsemi ljudmi, bi bila ta zemlja prava nebesa! Toda kakor je zdaj med ljudmi, ko pogosto skuša vsak biti vsaj nekoliko več in višji od svojega bližnjega, pa je zemlja pravi pekel; kajti v svoji visokostni domišljavosti človek preganja človeka in tlači šibkejšega z nikoli potešeno ošabnostno vnemo. O gorje zdaj ubogemu in šibkemu človeštvu te zemlje! Za marsikoga bi bilo boljše, če se nikoli ne bi bil rodil!

10 O Mojster, ugotavljamo, da je Tvoja beseda prava Božja beseda, toda ti, ki jo poslušajo, so s kožo in lasmi vred v peklju. Zato jim tvoja Božja beseda ne bo koristila; kajti tisti, ki jim je najbolj namenjena, se bodo najmanj po njej zgledovali in ravnali. Že zdaj kažejo zobe in od silne jeze škripljejo z njimi kakor lačni volkovi in hijene po jagnjetu na livadi!«

200. Gospodova bolečina nad farizeji

1 Takšno govorjenje ljudstva je farizeje in pismouke zelo prizadelo, zato se je nekaj govorcev dvignilo in začelo miriti razburjeno ljudstvo, pri tem pa Me niso pozabili omalovaževati in sejati dvom o Meni in Mojem nauku; obtoževali so Me izredne domišljavosti in da hočem odpraviti Mojzesovo zapoved, ko zahtevam, da odslej otrok svojim staršem ne srne več izkazovati spoštovanja in jih nagovarjati z besedami ‚oče` ali ‚mati`, čeprav je Mojzes izrecno zapovedal, da je treba očeta in mater spoštovati.

2 Ljudje pa so si začeli med seboj zastavljati vsakovrstna vprašanja, polna dvomov, in nekateri so rekli: »Da, da, glede tega moramo pritrditi farizejem in pismoukom. Kaže, da se je v svoji vnemi zdaj končno zapletel!«

3 Nato je zmerni farizej pristopil k Meni in rekel: »Ali slišiš, kaj govorijo ljudje? Glej, nas si pred ljudstvom zelo osumil, tako da je močno povzdignilo glas zoper nas; opazili srno seveda, da si se lotil celo Mojzesa, in skrajni čas je že, da se ljudstvo pravilneje pouči. Ljudstvo zdaj spoznava svojo zmoto in sprašujem te, kaj nameravaš

zdaj še početi?«

4 Jaz sem rekel: »Pri vas pa res ne bom iskal nasveta, kaj naj v prihodnje počnem in govorim! Ko je Janez poučeval ljudstvo in ga nagovarjal k pokori, ste ravnali enako, da bi uveljavili svoje svetne pravice, toda niste delali pokore in tudi ljudstvo ste odvrčali od nje s hinavskim govorjenjem, in tako počnete tudi zdaj. Toda zaradi tega si boste naložili le še več prekletstva. To ti pravi Tisti, ki ima moč, da vas ohrani ali uniči, odvisno od tega, kaj si boste s svojimi dejanji izbrali.

5 Vi norci v srcu in možganih! Če vi sami Boga imenujete svojega očeta in pravite, da se ne sme skruniti Božjega imena -, kako morete Boga enačiti s človekom? Ali je razlika, če imenujete Boga Oče in imenujete tako tudi tistega, ki vas je spočel v ženskem naročju?

6 Pismouki hočete biti, pa ne razlikujete med starima hebrejskima besedama *Jeoua in jeoutza*! Prva pomeni ‚Oče` in druga ‚tistega, ki spočenja`. Kdo drug kakor vi je zapeljal ljudstvo v tako strašno zablodo?!

7 Zato gorje vam, pismouki in farizeji, popolni hinavci, ker zaradi velike lenobe, neumnosti in zlobe nenehno zaklepate resnično nebeško kraljestvo ljudem, ki želijo vanj. Resnično, vanj ne boste prišli ne vi in nihče, ki bo še naprej delal tako, kot delate zdaj vi. (Mt 23,13)

8 Vi sami ne boste prišli v Božje kraljestvo resnice in življenja, tistim, ki bi vanj hoteli, pa ne dovolite vstopiti, ampak jih preganjate in preklinjate ter jim tako zapirate vse poti do svetlobe in večnega življenja. Zato boste tudi toliko bolj prekleti.

9 Gorje tudi vam, pismouki in farizeji, sleparji, ki si z dolgimi in močnimi molitvami prilaščate hiše vdov in sirot. Tudi zaradi tega boste še bolj prekleti.

10 Še naprej gorje vam, pismouki in farizeji, vi zli hinavci! Prepotujete kopno in morje, da bi enega samega pogana pridobili za judovskega tovariša; in ko to postane, pa kmalu naredite iz njega otroka pekla, dvakrat hujšega od sebe. Tudi zato boste dobili svoje plačilo v peklu! (Mt 23,15)

11 In prav tako gorje vam, slepi vodniki, ki pravite: ‚Če kdo priseže pri templju, ni to nič; če pa lažno priseže pri tempeljskem zlatu, pa je kriv in bo kaznovan. O vi norci in slepci! Kaj je vendar več in pomembnejše: tempelj, ki zlato posvečuje, ali pa samo po sebi ničevo zlato? (Mt 23,16 -18)

12 Govorite in tudi učite: Če kdo priseže pri oltarju, ni to nič; če pa lažno priseže pri daru, ki je na njem, je kriv in se ga kaznuje. O vi norci in slepci! Kaj je vendar več: dar ali oltar, ki dar posvečuje?

13 Ali ni potem samo prav in pravilno, da vsak, ki priseže pri oltarju, priseže tudi pri vsem, kar je na oltarju; in kdor priseže pri templju, priseže tudi pri vsem, kar je v

templju? In kdor priseže pri nebesih, prav gotovo priseže tudi pri Božjem prestolu in pri Tistem, ki sedi na njem ali - bolje rečeno - počiva in vlada. (Mt 23,20-22)

14 In gorje tudi vam, pismouki in farizeji, veliki hinavci, po stari postavi ste v svoj prid podeseterili stare novce - koper in kumino -, pri tem pa ne upoštevate najtežjega in največjega, namreč pravilne in prave sodbe, vere in usmiljenja, da bi bila vsakemu pred vami dodeljena vsa pravica. Ne pravim, da se prvega ne sme storiti; pravim pa, da se zato drugega, veliko pomembnejšega, ne sme opustiti, in to vi počnete. (Mt 23,23)

15 O vi slepi vodniki: Precejate komarje, kamele pa požirate! O gorje vam, pismouki in farizeji, hinavci v vsem, ki svoje v templju posvečene kozarce in sklede sicer na zunaj ohranjate čiste, pri tem pa nimate slabe vesti, če je to posodje navznoter polno ropov in lakomnega žrtja. O slepi farizej, najprej očisti kozarec in skledo od znotraj, da bosta čista v vsej resnici tudi od zunaj! (Mt 23,24-26)

16 In še naprej gorje vam, pismouki in farizeji, nenehni hinavci! Podobni ste prebeljenim grobovom, ki se na zunaj zdijo prav lepi, znotraj pa so polni mrtvaških kosti in najostudnejše nesnage. Takšni grobovi so vaša natančna in prava podoba. Tudi vi se kažete ljudem na zunaj pobožne, znotraj pa ste polni hinavščine in raznovrstne nepoštenosti. (Mt 23, 27,28)

17 In nadvse gorje vam, pismouki in farizeji, popolni hinavci! Zidate grobnice starim prerokom in krasite grobove pravičnih ter govorite in tožite: ‚Če bi mi živeli v dneh naših očetov ne bi sodelovali s slepimi očeti pri prelivanju nedolžne krvi!‘ Tako pričujete sami proti sebi, da ste pravi otroci tistih, ki so umorili preroke. Dajte, še na Meni dopolnite zlo mero svojih očetov, kot ste jo že izpolnili na Zahariju in Janezu! Kače, gadja zalega, kako se boste ob takšnem vedenju ognili obsodbi na pekel? (Mt 23, 29-33)

201. Gospod pomiri ljudstvo

1 Po tem Mojem prav nič obzirnem govoru, je začelo ljudstvo znova navdušeno vzklikati in govoriti: »Če ta človek ne bi bil resnični Kristus in ne bi imel v sebi popolne božanske oblasti, ne bi nikoli zmogel tolikšnega poguma, da bi tem besnežem v obraz zalučal takšne najbolj temeljne resnice! Koga drugega bi že zdavnaj zgrabili in raztrgali od jeze; toda pred Njim stojijo kakor robati zločinci, ki se zavedajo krivde, pred neusmiljenim sodnikom. Da, da, tako je! Samo naravnost jim je povedal popolno resnico in jim kot gospod pokazal tudi, kaj si že dolgo zaslužijo kot plačilo. Ta tempeljska golazen pa si tudi ne zasluži drugega, kot da bi jo ljudstvo brez vsakega pomisleka zgrabilo, gnalo k Jordanu in tam utopilo kot najresničnejšega grešnega

kozla velike judovske dežele.

2 Jaz sem rekel ljudstvu: »Ne sodite grešnikov, kot da bi bili vi sodišče in bi odrejali kazni, ampak bodite z njimi potrpežljivi. Po besedi iz Božjih ust je zapisano: ‚Jeza in maščevanje sta Moja!‘ Vi, ljudje, pa pomislite, da je Bog, Gospod sam najpravičnejši sodnik, ki ob pravem času poplača vse dobro in kaznuje vse slabo. Od vas se pričakuje, da ste potrpežljivi tudi z grešniki. Če je kdo telesno zelo bolan, bi bilo zelo nenavadno, da bi bil takšen človek takoj kaznovan, saj je po navadi sam najbolj kriv za to, da je tako zbolel in je nesrečen. Toda ko pride vsega zaupanja vreden zdravnik in bolniku pove, da mu je vsekakor mogoče pomagati, če se bo prepustil temeljitemu medicinskemu zdravljenju in storil vse, kar mu bo zdravnik predpisal, vendar pa bolnik zdravnikovega nasveta noče upoštevati, si mora sam pripisati, če potem zaradi svoje vztrajne trme tudi nesrečno konča.

3 In glej, prav to se dogaja s temi slepimi pismouki in farizeji! Jaz kot resnični zdravnik sem jih zdaj opozoril na velike napake njihove duše, in s tem tudi določil zdravilo; toda če to prezirajo in ga nikakor nočejo uporabiti, jih zaradi tega ne bom sodil, ampak jih bodo sodile posledice njihove trmoglavosti, in jih spravile v nesrečo in pogubo.

4 Bog je človeku dal zapovedi kot zdravilo za njegovo dušo. Če se bo ravnal po njih, bo živel in bo za vedno srečen; če pa jih nikakor ne bo hotel upoštevati, bo s tem kaznoval samo sebe. Kajti Bog je nekoč postavil povsem trden in nespremenljiv red, brez katerega nobeno bitje ne more obstati. Ta red je Bog z veliko razodetji svobodnim ljudem tudi najzvesteje prikazal, in človek naj bi se zaradi svoje svobodne volje sam po njem ravnal, usmerjal in oblikoval. Če bo človek delal tako, bo sam sebe izpopolnjeval po Božji volji in postal svobodno, samostojno, Bogu podobno bitje, opremljeno z vso Božjo ljubeznijo, modrostjo, oblastjo in močjo, in bo šele tako podedoval resnično Božje otroštvo. To pa človeku ni mogoče nikakor dodeliti drugače kakor samo po poteh, ki so mu bile najzvesteje pokazane z najvišjim namenom za vse čase.

5 Pri človeku pa je vse odvisno od resnične vere in njegove svobodne volje. Če verjame in tudi ravna po veri, potem bo najsrečnejše bitje v vsej Božji neskončnosti; toda če ne verjame in tudi ne dela po veri, bo moral kar sam sebi pripisati, če bo njegova duša nesrečna, slepa in mrtva.

6 Zato sem sam prišel k vam kot človek, da bi vam pokazal pravo pot, kajti vsem Mojim odposlancem, ki sem vam jih poslal, niste povsem verjeli, in se zato tudi niste ravnali po njihovih besedah.

7 Če pa zdaj ne verjamete niti Meni samemu in se nočete ravnati po Mojem nauku,

potem vas pa sprašujem, kdo naj po Meni še pride k vam, da mu boste verjeli in se ravnali po njegovem nauku? Če ne morete verjeti Meni, Mojstru vsega življenja, komu boste verjeli po Meni, se ravnali in postali blaženi?

8 Da pa se Meni ne verjame in se tudi noče ravnati po Mojem nauku, vam zanesljivo pričajo že templjarji.«

202. Človekova svobodna volja. Človekova nepotrpežljivost in Božje potrpljenje

1 Nato je eden izmed ljudstva, ki je bil tudi podkovan v Pismu, rekel: »Gospod in Mojster, med nami je veliko takih, ki smo slišali Tvoj nauk in videli Tvoja številna znamenja, jih kar najgloblje občudovali in se med seboj tako pogovarjali: ‚Če ta človek pri vsej svoji nezaslišani modrosti in pri vsej razvidni, povsem bogupodobni čudežni moči delovanja in prav takšni oblasti, pred katero se mora ukloniti celo toga smrt, ni mesija, potem se resno sprašujemo, ali bi morda pravi mesija, če bi prišel, lahko delal še večje čudeže?! Tega ne verjamemo in tudi ne bomo verjeli. Kajti človek, ki brez kakršnih koli sredstev, temveč le zgolj z besedo ozdravi vse še tako trdovratne bolezni, znova nadomesti celo manjkajoče ude - kakor smo videli v Betlehemu - , oživlja mrtve, ukazuje vetru in nevihti in je njegova volja vidna na Soncu, Luni in vseh zvezdah - je Bog in ne več človek!‘

2 Glej, Gospod in Mojster, tako se pogovarjamo zdaj med seboj, in zato verjamemo, da ti nisi samo eden največjih prerokov, temveč resnično sam Gospod!

3 Sicer imaš telo kakor mi, toda v Tvojem telesu je skrita polnost božanstva in Tvoje besede in dejanja pričajo o njegovi čudoviti navzočnosti v Tebi. V to trdno verjamemo in ne bomo več pustili, da nas zmotno vodijo zli tempeljski divjaki.

4 Imamo pa eno prošnjo, o Gospod! Ne bodi več tako sveto potrpežljiv, zaženi že enkrat Svoje nepoboljšljive sovražnike pod podnožje Svojih nog, in jih kaznuj s šibo, ki so si jo že dolgo zaslužili.«

5 Jaz sem rekel: »Če resnično verujete Vame, tudi ne smete prehitevati Moje modrosti, ki vodi in uravnava vse stvari na svetu, temveč svoje potrpljenje združite z Mojim in si mislite: V tem svetu preskušnje življenjske svobode je bil vzpostavljen red za vse večne čase tako, da lahko tukaj vsak človek dela, kar hoče; kajti samo z najsvobodnejšo voljo si lahko izbojuje resnično, večno življenje svoje duše. Tako kot ima svobodno voljo, ima tudi pravo pamet in svoboden razum, s katerima zmore spoznati in presojeti vse dobro in resnično, in ker mu je na voljo tudi obilo moči, lahko tudi povsem po tem ravna.

6 Če pa človek spozna dobro in resnično in kljub temu ravna proti temu, pa sam sebe

obsodi in izoblikuje lasten pekel ter je že na tem svetu popoln hudič. In glej, potem je to kazen, ki si jo človek prisodi sam sebi brez Mojega hotenja.

7 Zato naj vas ne skrbita Moja velika potrpežljivost in ljubezen do ljudi, bodisi dobrih ali slabih. Jaz jih samo opomnim, ko zaradi svoje krivde zaidejo na napačne poti; toda s Svojo vsemogočnostjo jih kljub temu ne morem zgrabiti in znova postaviti na pravo življenjsko pot, saj bi to pomenilo, da jim jemljem svobodo njihove volje, to pa bi bilo tako, kot če bi jim vzel življenje duše in duha.

8 Zato naj hodi vsak kakor sam hoče! Za človeka je več kot dovolj, da pozna pot in zanesljive posledice, ki jih mora doseči, pa če so dobre ali slabe. Kajti vsak človek, ko začne uporabljati svojo pamet in svoj razum, ve, kaj je po razodetjih iz nebes pravično in dobro - ali pa, kaj je nepravično in slabo. Izbira, kako bo ravnal, pa je v celoti prepuščena njegovi svobodni volji.

9 Če to dobro razumete, se ne bi smeli pritoževati nad Mojo potrpežljivostjo; kajti ta mora biti takšna in ne more biti drugače na tej zemlji, ki je vzgojna hiša za nastajajoče resnične Božje otroke.

10 Kjer pa je človek poklican, da postane Bogu podobno bitje in duh, mora njegova neskončno svobodna volja tudi v nasprotno smer imeti neskončno svobodno igrišče, da se izoblikuje v največjega hudiča, ta pa potem po svobodni volji in svoji krivdi postane najnesrečnejši nosilec tega, kar si je s svojo svobodno voljo sam pripravil.

11 Zato ne bom s svojo vsemogočnostjo nikoli nikogar sodil in kaznoval zaradi njegovih slabih dejanj; to bosta storila on sam in nespremenljiva postava Mojega večnega reda, ki je bila razodeta vsakomur na poti luči številnih razodetij že od samega začetka človeškega bivanja na tej zemlji.

12 Če ste zdaj to razumeli, se urite tudi v potrpežljivosti in bodite resnično sočutni ne samo z bolnimi telesi, temveč veliko bolj z bolnimi in slepimi človeškimi dušami; tako boste najlažje in najhitreje dosegli polno podobnost Bogu in postali enaki angelom v nebesih! «

203. Prihodnost Jeruzalema

1 Eden izmed zmernih farizejev je znova rekel: Mojster, jaz in še več nas smo zdaj že spoznali, da si mogočen učitelj, govoriš odkrito, ne da bi se oziral na to, kako ugleden je človek, in res je, da je vsakemu človeku po prerokih razodeta prava pot k življenju. Ta razodetja naj bi ljudem pravzaprav zadostovala, zakaj pa je potem dopuščeno, da morajo obstajati zemeljski kralji in mogočniki s svojimi slabimi posvetnimi zakoni vred, ki večinoma kvarijo revne, šibke ljudi? Menim, da to ne bi bilo potrebno. Kako naj bi ljudje živeli in ravnali po nespremenljivem Božjem redu, to je vendar že

razvidno iz razodetij. Zakaj so potem dopuščeni še gospodovalni in grabežljivi knezi, kralji in zdaj celo cesarji?»

2 Jaz sem odgovoril: »Tega Bog sprva ni določil niti naročil s kakršnim koli razodetjem - kajti ljudem je zagotovil samo v duhu prebujene, resnične in pravične vodnike in sodnike; toda sčasoma, ko se je začelo ljudstvu predobro goditi in je imelo na voljo vse, kar lahko zemlja dobrega in dragocenega da, pa ni bilo več zadovoljno s preprostimi in skromnimi voditelji in sodniki. Začelo je godrnjati in pod zvestim Samuelom je zahtevalo kralja, ki naj bi prav tako blestel kakor kralji drugih poganskih ljudstev, ki so svoje kralje malikovali.

3 Ko je Samuel v svojem duhu Bogu poročal, kaj ljudstvo od njega z vso silo zahteva, je Bog v svoji jezi rekel Samuelu: ,To ljudstvo je pred Menoj zagrešilo toliko najhujših grehov, kot je trave na vsej zemlji in peska v morju, zdaj pa hoče vsem tem velikim in številnim grehom dodati še enega velikega, ko ni več zadovoljno z Mojim vladanjem, ampak zahteva kralja po zgledu brezbožnih poganov. Prav, temu nehvaležnemu ljudstvu bo dan kralj kot ostra šiba in bič, pod katerem bo tožilo in trpelo!«

4 Glej, to in še več je Bog spregovoril ljudstvu v svarilo, da bi ga odvrnil od njegove blazne zahteve.

5 Ker pa to ni obrodilo sadov in je ljudstvo trdovratno vztrajalo pri svoji zahtevi, je Bog naročil hlapcu Samuelu, naj za kralja Judov mazili Savla.

6 Glej, tako so se kralji pojavili vsepovsod, kjer ljudstvo več ni bilo zadovoljno z blago Božjo vladavino in je nujno hotelo imeti za kralja svojega človeka.

7 Ali ni bila tu spet samo zla človeška volja tisti satan, ki je ljudi potegnil v pogosto neznosno nesrečo?! Bog je ljudi v različnih delih sveta pogosto dolgo dovolj svaril pred tem, da bi izbrali izmed sebe človeka za kralja, ki mu bo na voljo vsa zemeljska oblast in jim tudi pokazal vse slabe posledice, ki se bodo iz tega razvile; toda ljudje so pred Božjim glasom zaprli srca in zamašili ušesa in si tako sami pripravili nesrečo. Kar pa so si sami pripravili, so morali potem tudi prenašati.

8 Da, če bi prav vse ljudstvo enotno zaprosilo Boga, naj ga On spet vodi, usmerja in jim vlada, kot je to bilo v začetku, resnično, Bog ne bi pustil resne prošnje nekega ljudstva neuslišane. Toda ker imajo kralji zmeraj preveč varovancev, ljudstvu, ki bi hotelo drugače, ne privoščijo svobode in ga že od zibelke naprej vzgajajo predvsem kralju v prid; ljudstvo sicer občuti kraljev pritisk, vendar ne ve, kam naj se obrne, da bi mu kdo lahko pomagal, kajti mogočniki so že takoj na začetku svoje vladavine spoznali, da bi se ljudstvo, ki bi ga razsvetlil Bog, kmalu odvrnilo od njih.

9 Zato so tudi s pomočjo lažnih prerokov - in njihova žalostna ostalina ste vi - razmišljali, kako premamiti ljudstvo in ga narediti slepega za enega in pravega Boga.

Kot takšno pa brez ljudi, ki bi jih obudil Bog, samo od sebe ne najde več prave poti do Boga, temveč še naprej živi v svojem navajenem malikovalstvu in skuša od svojega kralja ali njegovih varovancev z vsemi sredstvi - četudi so še tako slaba - pridobiti samo zemeljske koristi. Če potem pride pravi prerok, ki ga je obudil Bog, ga ne samo ne prepoznajo, temveč ga kot bogokletnika še preganjajo in pogosto umorijo, to vse se je že pogosto dogajalo pri vas.

10 Če je tako, kako naj Bog tako globoko pogreznjenemu ljudstvu še pomaga, ko ljudstvo kljub vsej svoji veliki nesreči trdovratno zavrača vsako pomoč, ki mu jo ponuja Bog? Kjer se dogaja vse to, kar se zdaj pri vas, tam je odveč vprašanje, zakaj Bog poleg razodetij dopušča tudi posvetne vladarje, ki s svojimi posvetnimi zakoni kvarijo ljudi.

11 Ali bi ljudje želeli nekaj drugega, ali pa bi to želeli vi? Če bi to želeli vi, bi Me zdaj tudi polni vere poslušali in se tudi ravnali po Mojem nauku; kajti Jaz sem kot sam Gospod prišel k vam, da bi vas rešil. Toda kaj počnete vi? Posvetujete se in posvetujete, kako bi Me zgrabili in umorili! Če bi Mi vi in z vami še na tisoče drugih storili kaj takega, potem si sami odgovorite na to, kdo razen Mene bi vas lahko še rešil in vam pomagal?«

12 Farizej je rekel: »Mojster, zmeraj nas dolžiš, kot da bi mi sami omadeževali svoje roke s krvjo prerokov! Kaj moremo za to, kar so storili naši slepi očetje? Če bi s svojimi zdajšnjimi spoznanji in vpogledom živeli v časih prerokov, jih zagotovo ne bi kamnali! Tudi nismo v Samuelovem času zahtevali kralja; toda če že moramo imeti nekega kralja za kazen, nam je že Jud veliko ljubši kakor pogan. V bistvu pa sem samo želel, da mi pojasniš, zakaj moramo zdaj mi Judje prenašati, da nas obvladujejo poganski zakoni.«

13 Jaz sem rekel: »Vzrok je v tem, ker ste že zdavnaj zavrgli Mojzesovo postavo in preroke ter namesto njih postavili svoje slabe in nesmiselne statute. Posvetni statuti so vam bili ljubši kakor modre Božje zapovedi in zato je Bog dovolil, da se na vas dosledno izpolni, kar ste sami hoteli in še zmeraj hočete; kajti če bi imeli raje Božje zapovedi in nauke prerokov kakor zakone sveta, potem Mi boste prisluhnili, se spreobrnil in ravnali po Mojem nauku, kajti Jaz vendar ne pridigam drugega kot staro Božjo besedo, od katere ste se tako zelo oddaljili, daje iz Mojih ust nikakor niste zmožni prepoznati. Vi pa Me sovražite in preganjate, kot da bi bil Jaz navaden grešnik in zločinec, in tako ostajata šiba in poganski meč še naprej nad vami.

14 In zapisano je tudi: ,Poglejte, pošiljam k vam preroke, modrijane in resnične pismouke. Nekateri od njih boste pobili in jih, tako kot pogani, celo križali, druge boste bičali v svojih shodnicah in preganjali iz kraja v kraj, da bo prišla nad vas

pokora za vso pravično kri!' - reci in piši - od pobožnega Abela, ki ga je ubil Kajn, do krvi Zaharija, pobožnega Berekhajevega sina, ki ste ga ubili med templjem in oltarjem. Resnično, povem vam: ker ste tako ravnali in tudi danes tako ravnate, je vse to prišlo nad vas in še veliko hujšega se bo zgrnilo nad vas; kajti vi sami hočete tako, to si torej ustvarjate in pripravljate. (Mt 23, 34-36)

15 O Jeruzalem, Jeruzalem, ki moriš preroke in kamnaš tiste, ki so poslani k tebi! Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor zbira koklja svoja piščeta pod peruti, a vi otroci se niste hoteli zbrati pod Moje varne peruti. Zato bo vaša hiša zapuščena in pusta, in sicer tako zelo, da med njenimi zidovi ne bodo prebivale niti nočne sove niti vrane. (Mt 23, 37-38)

16 Zapomnite si to, da se boste, ko bo vse to kmalu prišlo nad vas in vaše otroke, spomnili, da sem vam to že vnaprej povedal, in ste to lahko videli tudi v podobi v nočnem pojavu na nebu!«

17 Nato Me je farizej vprašal, od kod le vse to vem, da lahko mestu napovem takšne hude stvari. In če bom zdaj spet zapustil Jeruzalem, kdaj se bom spet vrnil; kajti on bo pri visokih duhovnikih govoril Meni v prid.

18 Jaz sem rekel: »Z vsemi Svojimi bom tempelj zapustil kmalu, in tukaj Me ne boste videli prej, dokler ne porečete: ‚Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu!‘« (Mt 23, 39)

19 Nato se je farizej spet vrnil k drugim in rekel: »Prijetelji moji, s tem se zaman bojujemo, to sem povedal že na začetku. Zdaj smo se z njim dajali več kot pet ur in nismo nič opravili, ampak smo s svojo trmo samo razdražili ljudstvo zoper nas. Zdaj se sprašujemo, kdo nam ga bo spet pridobil.«

20 Na to pripombo farizeju ni nihče nič oporekal in so vsi zapustili tempelj.

21 Jaz pa sem znova posvaril ljudstvo in ga potolažil; nato pa sem se tudi sam odpravil iz templja z vsemi, ki so sodili k Meni; vrnilo smo se na goro Oljko, kjer nas je že čakal pripravljen obed.

204. Gospod s Svojimi na gori Oljki

1 Ko smo bili spet na gori Oljki, so prišli k nam tudi Nikodem, Jožef iz Arimateje in stari rabin, in Nikodem mi je takoj dejal: »O Gospod, Ti moja ljubezen vseh ljubezni, danes, danes si tem divjakom zalučal v obraz vso neprikrito resnico! Da, to je bil čudež nad čudeži, da niso, tako kot zadnjič, pograbili kamnov. Že pri vsaki Tvoji sveti in najresničnejši besedi sem začutil takšno pristno in veliko veselje kot nikoli prej. Najveličastnejše pri vsem pa je bilo, prvič, da so skoraj vsi ljudje v templju sprejeli sveti življenjski nauk, in drugič, da so farizeji in pismouki z vsakim vprašanjem, ki so

Ti ga zastavili in Te nameravali z njim ujeti, še najbolj ujeli sebe in pri ljudstvu zapravili še tisti zadnji ostanek verodostojnosti in zaupanja, ki so ga še imeli.

2 O to je bilo vzgojno za arogantne in gospodovalne licemerce, hinavce in samoljubne zelote, ki so se postavili že nad Mojzesa in samega Boga, saj so ljudem dopovedovali, da Bog nagovarja ljudstvo samo po njih ter sliši samo njihov glas in usliši samo njihove molitve. Danes pa jim je bilo pred ljudstvom jasno prikazano, kako Bog gleda nanje, in to je bilo nekaj tako odličnega, da nič odličnejšega biti ne more več. Spet se bodo posvetovali in posvetovali in vsak posvet bo slabši in neumnejši od drugega.

3 Najboljše pri tem pa je, da več niso enotnega mnenja. Zmernejši so dojeli vsaj to, da zoper Tebe ne morejo nič, pravi vodilni templjarji pa niso spoznali niti tega, čeprav so že danes občutili svojo skrajno nemoč. Skratka, Tvoja popolna zmaga nad temi hudobnimi mračnjaki me tako veseli, da bi najraje začel kar glasno vpiti: Slava Temu, ki je v Tebi prišel k nam v Gospodovem imenu!«

4 Jaz sem rekel: »Da, da, prav si čutil in prav govoril; toda Meni bi bilo pri vsej zadevi ljubše, če bi tudi farizeji in pismouki spoznali resnico ter spremenili svoj pogled. Tako pa so enako zadržani, kot so bili pred tem.

5 Od svojih vohunov so izvedeli, da sem se s Svojimi učenci in vsemi drugimi prijatelji odpravil na to goro, in niti dve uri ne bosta minili, ko bomo tukaj zagledali njihove nove hlapce in biriče. Toda Moj določeni, vam že znani čas še ni prišel, in tako jim bom z Rafaelom in pred tem še z navzočimi sedmimi Zgornjeegipčani pripravil hudo kazen; potem bomo imeli za nekaj časa mir pred njimi. Zdaj pa se odpravimo k mizi in si okrepimo ude. Ti spodaj pa naj počnejo, kar hočejo.

6 Nato je prišel Rafael s svojo zaupano mu skupino in sporočil Agrikoli, da je po Moji volji vse te mlade naučil govoriti rimsko, grško in tudi judovsko, tako da bodo pozneje v Rimu prav uporabni, ker vse omenjene jezike ne samo pravilno govorijo, temveč v njih tudi pišejo in jih berejo.

7 Agrikola se je tega zelo razveselil, saj se je tako znebil velike skrbi in dela. Mladi so Me pozdravili v judovščini in se nato po Mojem navodilu odpravili v šotore, kjer so bile tudi zanje mize prav dobro obložene.

8 Nato smo se tudi mi nemudoma odpravili v jedilnico, posedli po starem vrstnem redu in začeli uživati dobro pripravljene jedi in nadvse dobro vino.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 7